

Nếu Tôi Đội Sổ, Cậu Sẽ Yêu Tôi Sao?

Contents

Nếu Tôi Đội Sổ, Cậu Sẽ Yêu Tôi Sao?	2
1. Chương 1: Giới Thiệu	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	3
4. Chương 3	4
5. Chương 4	5
6. Chương 5	5
7. Chương 6	6
8. Chương 7	6
9. Chương 8	7
10. Chương 9	7
11. Chương 10	8
12. Chương 11	8
13. Chương 12	9
14. Chương 13	10
15. Chương 14	10
16. Chương 15	11
17. Chương 16	11
18. Chương 17	12
19. Chương 18	13
20. Chương 19	13
21. Chương 20	14
22. Chương 21	15
23. Chương 22	16
24. Chương 23	16
25. Chương 24	17
26. Chương 25	17
27. Chương 26	18
28. Chương 27	19
29. Chương 28	20
30. Chương 29	20
31. Chương 30	21
32. Chương 31	21
33. Chương 32	22
34. Chương 33	23
35. Chương 34	23
36. Chương 35	24
37. Chương 36	25
38. Chương 37	26
39. Chương 38	26
40. Chương 39	27
41. Chương 40	28

42. Chương 41	29
43. Chương 42	29
44. Chương 43	30
45. Chương 44	31
46. Chương 45	31
47. Chương 46	32
48. Chương 47	33
49. Chương 48	35
50. Chương 49	35
51. Chương 50	36
52. Chương 51	37
53. Chương 52	38
54. Chương 53	38
55. Chương 54	39
56. Chương 55	40
57. Chương 56	41
58. Chương 57	41
59. Chương 58	42
60. Chương 59	43
61. Chương 60	43
62. Chương 61	44
63. Chương 62	45
64. Chương 63	46
65. Chương 64	46
66. Chương 65	47
67. Chương 66	48
68. Chương 67	49
69. Chương 68	50
70. Chương 69: Ngoại Truyện 1	51
71. Chương 70: Ngoại Truyện 2	52

Nếu Tôi Đội Sổ, Cậu Sẽ Yêu Tôi Sao?

Giới thiệu

Tác giả xây dựng câu chuyện được diễn ra ở môi trường học đường, tình tiết trong câu chuyện khá là rập khuôn, ngắn g

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-toi-doi-so-cau-se-yeu-toi-sao>

1. Chương 1: Giới Thiệu

Vương Húc Chi và Trình Nguyệt Minh là kẻ thù không đội trời chung, hai người đều không ưa nhau, người đầu lớp kẻ đội sổ, một nghèo kiết xác một giàu nứt vách, trời sinh đã không hợp, ít nhất thì đó là điều mà Vương Húc Chi cảm thấy.

Cho đến một ngày Vương Húc Chi nhìn thấy Trình Nguyệt Minh, “bạch nguyệt quang” lãnh đạm, người đẹp kiều sa trong trường, đang đọc truyện người nhón, hơn nữa còn là truyện người nhón ghép đôi hai bọn họ!!!

Vương Húc Chi: Làm gì đây? Tôi hơi hoảng...

2. Chương 1-2

“Vương Húc Chi!! Mẹ nó chứ mày muốn làm bố mày tức chết sau đó kế thừa dăm thừa đất của bố phỏng?!” Vương Thế Hồng cầm chổi lông gà, hươ bài thi trên tay, “Lần trước còn được 50 điểm, lần này mẹ nó chỉ được có...”

Vương Húc Chi rúm ró trong góc tường, cổ giãy giụa, “Bố! Bình tĩnh! Mẹ đang nhìn đó, ày... Trước khi qua đời mẹ đã nói rồi, bố phải chăm sóc con, sao bố có thể đánh con ngay trước mặt mẹ được?!”

“Cũng phải...” Vương Thế Hồng gật đầu, liếc mắt nhìn di ảnh trong phòng, ông bước lên ra vẻ yêu thương xoa đầu Vương Húc Chi, “Con trai à...”

“Bố!” Khoé môi Vương Húc Chi nhếch lên, ra chiều thê thảm đáng thương. Trong lòng ngầm mừng rỡ muốn nhảy cẫng lên.

“Hừ!” Vương Thế Hồng túm tóc con trai mình, lôi dậy, “Đi, ra ngoài ăn đòn.”

“WTF! Cứu mạng!! Yamete!”

3. Chương 2

“Này! Nhìn Vương Húc Chi kia! Sao bị thương khắp người thế kia?”

“Xùy! Nghe nói cậu ta là cái loại đó, trên người xước xát mới là chuyện bình thường!”

“Oà! Ngầu ghê!”

Vương Húc Chi sờ mũi, sao cậu không biết mình là cái loại đó nhỉ.

Cậu giơ tay xoa hông, miệng lầm bầm nói: “Mẹ, đau chết mất, ông già chỉ biết đánh hông ông đây.”

Vương Húc Chi bước vào lớp học, quăng cặp sách lên mặt bàn hoàn toàn theo thói quen, bất giác hông vừa ngồi xuống ghế, “Ai da!” Gào thảm thiết một tiếng đứng phắt dậy.

Trong chốc lát, cả lớp đổ dồn ánh mắt về phía cậu ta.

“Nhìn gì mà nhìn?! Lần đầu phát hiện ra tao đẹp trai à?! Quay đầu ra chỗ khác!” Vương Húc Chi hung dữ lườm bọn nó, cuối cùng chọn đứng im.

Chuông vào tiết réo vang, một cậu học trò cắt kiểu tóc rất gọn gàng, trên khuôn mặt sắc sảo mang ý cười, hai mắt hơi híp lại, hàng mi dài rậm phủ bóng trên mặt, là một cậu hot boy trong trường, vừa xuất hiện liền thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Trình Nguyệt Minh, hàng xóm, kẻ thù, bạn cùng lớp, bàn kế của cậu.

“Húc Chi, cậu đứng đó làm gì? Chấn tằm nhìn của tôi.” Trình Nguyệt Minh ngồi xuống xong, một tay chống cằm, cười híp mắt nhìn Vương Húc Chi.

4. Chương 3

Cái tên Trình Nguyệt Minh này là hàng xóm của Vương Húc Chi, không phải nghi ngờ gì hết, thậm kịch ngày hôm qua, gã này chắc chắn là bùng tách trà ngồi trên ghế bập bênh mà thưởng thức.

Nghे nói để xem được cảnh này, hắn còn bảo bố dành riêng một góc để quan sát, long trọng như thể ngắm hoa cúc nở vào tháng chín vậy.

Vương Húc Chi biết cái thằng này ắt đã nhìn thấy bờ mông quý báu của mình ăn đòn, thật lòng muốn bắt nạt cậu, nổi uất ức và bất mãn trong lòng nháy mắt bùng nổ ra ngoài.

Cậu ngoảnh đầu, mạnh mẽ giơ ngón giữa, gào lên: “Không – đấy!”

“Làm gì đấy? Vương Húc Chi, có chỗ không ngồi thì ra kia đứng cho tôi.” Đúng lúc này, một người phụ nữ chanh chua cay nghiệt ra mặt bước vào, giọng nói the thé.

Bà chủ nhiệm!

Vương Húc Chi thầm chửi Trình Nguyệt Minh quá gian xảo, làm mình trúng kế, cậu không sợ bà chủ nhiệm, nhưng sợ bị gọi phụ huynh.

“Ngồi xuống, ngồi xuống ngay.” Kẻ thức thời là trang tuần kiệt, Vương Húc Chi kéo ghế, xoay chân ngồi xổm xuống như trung bình tấn.

5. Chương 4

Vương Húc Chi, làm đầu hồng đấy, nhưng cậu ta mặt dày, thể lực tốt, nhìn cũng đẹp trai.

Trình Nguyệt Minh ngồi đằng sau cậu, đập vào vai cậu, “Húc Chi, cúi thấp xuống.”

Vương Húc Chi chỉ cảm thấy huyết Thái dương của mình giãn giật, thầm mặc niệm trong lòng vài câu ‘Không cúi, ông đây không cúi’, nghiêng răng nghiêng lợi lườm hắn ta một cái, “Mày không thể ngẩng cao lên sao?”

Trình Nguyệt Minh thừa lúc cô giáo quay người, nhào người lên trước, áp sát bên tai Vương Húc Chi, chậm rãi nói: “Không thể.”

Luồng hơi thở nóng rực đó toả thẳng lên cần cổ Vương Húc Chi, lưng nổi đầy da gà da vịt, nhũn cả chân ngã dập mông xuống đất, đã đau càng thêm đau, “A!!!”

“Hai đứa bây đi ra ngoài cho tôi!!”

6. Chương 5

Ngoài phòng học, Vương Húc Chi và Trình Nguyệt Minh nhàm chán đứng phạt, bầu không khí đầy nặng nề.

“Cảm ơn.” Vương Húc Chi bụm miệng mình, liếc nhìn Trình Nguyệt Minh, phá vỡ sự yên lặng.

Trình Nguyệt Minh nhìn cậu ta, trong mắt pha chút nghi hoặc, “Cảm ơn tôi? Cậu đúng là kì lạ, rõ ràng là tại tôi nên cậu mới phải ra ngoài đứng phạt.”

“Tôi vốn chẳng muốn nghe bà già đó tụng kinh, vừa khéo, ra ngoài lại được yên tĩnh, quan trọng là có cả cậu đứng cùng.” Vương Húc Chi nghiêng người, cười híp mắt nhìn Trình Nguyệt Minh, ngoẹo đầu dựa lên tường, bắt chước người lớn trầm giọng nói.

Trình Nguyệt Minh mở to mắt, ngây người nhìn cậu, mặt hắn bắt đầu lạng lẽ nóng lên, hai mắt lấp lánh.

“Chỉ cần cậu không được nghe giảng là ngon rồi.”

Một câu nói, Trình Nguyệt Minh liền cứng đờ mặt.

Vương Húc Chi không phát hiện ra sự bất thường đó, cậu nói tiếp: “Cậu không được nghe giảng, điều đó đối với bố mày mà nói là sự an ủi cực lớn.”

... Mẹ.

“Cô ơi! Trình Nguyệt Minh và Vương Húc Chi đánh nhau!!”

7. Chương 6

“Nguyệt Minh à, em giờ đã lớp 11 rồi, sao còn đi đánh nhau với người khác được? Vương Húc Chi thì đã đành, em từ trước đến nay luôn là học sinh mà các thầy cô an tâm nhất, sao lại để xảy ra vụ này?” Cô chủ nhiệm thất vọng ra mặt.

Vương Húc Chi nhìn Trình Nguyệt Minh một mực cúi đầu không lên tiếng, nghe cô chủ nhiệm quở trách, đây chắc hẳn là lần đầu tiên hẳn ta bị cô chủ nhiệm gọi tới văn phòng nhỉ, trong lòng Vương Húc Chi chẳng thấy sung sướng chút nào, ngược lại còn ngấm bất bình, “Tại em nói năng khiêu khích cậu ấy trước mà.”

“Em ra tay trước.” Trình Nguyệt Minh liếc nhìn Vương Húc Chi, nói theo.

Cô chủ nhiệm bưng tách trà uống một ngụm, “À, hai đứa bây còn định gánh tội thay nhau à? Được, ngày mai gọi phụ huynh tới đây!”

8. Chương 7

“Đừng mà, cô ơi... Bố em... hu... ông ấy...” Vương Húc Chi lập tức hoảng loạn, cậu tiến tới kéo ống tay áo cô chủ nhiệm, môi run rẩy.

Cô chủ nhiệm đổi sắc mặt, “Bố em làm sao? Ở nhà xảy ra chuyện gì à?”

“Sức khỏe của bố em...” Vương Húc Chi bưng mặt, bắt đầu nghẹn ngào.

“Thôi thôi, lần này các em về viết bản kiểm điểm năm nghìn chữ, khỏi phải mời phụ huynh nữa.” Cô chủ nhiệm vốn không định làm tới cùng, khua khua tay, thông cảm nhìn Vương Húc Chi, khoé mắt đã ứa nước.

“Không!” Vương Húc Chi vừa nghe đến bản kiểm điểm năm nghìn chữ, nhanh như chớp bỏ tay ra, mặt đầy vẻ nghiêm túc, “Cô ơi, bố em sức khỏe vô cùng cường tráng, lúc đánh người cứ đập “bốp bốp” ấy! Hoàn toàn có thể đến trường được.”

Trình Nguyệt Minh: “...”

9. Chương 8

“Đừng đi theo tôi!” Vương Húc Chi đeo cặp đi trên đường, đột ngột ngoái đầu lại nhìn thấy Trình Nguyệt Minh đằng sau mình, cậu gào lên.

Là một học sinh cấp ba, buổi tối đến lúc tan học, trăng đã treo cao quá đầu rồi, trên đường chẳng còn bóng ai.

Trình Nguyệt Minh theo sát đằng sau cậu, liếc nhìn cậu như thể nhìn một đứa thiếu năng, hắn nói: “Tôi là hàng xóm nhà cậu mà, thuận đường thôi.”

“Chắc!” Vương Húc Chi ngẫm nghĩ, quay người lại tiếp tục bước lên phía trước, “Đây là lần đầu cậu bị mời phụ huynh hen?”

Nhà Vương Húc Chi nằm ở vùng thôn xóm cách xa thị trấn, là một gian nhà tranh hết sức tầm thường, còn nhà Trình Nguyệt Minh là biệt thự rộng lớn, lí do tại sao họ trở thành hàng xóm của cậu, hoàn toàn là bởi vì sau khi mẹ Trình Nguyệt Minh mang thai hắn ta, bố hắn muốn tìm một nơi không khí trong lành, nên mới tới đây.

Một bên bị cuộc sống áp bức, một bên thì hưởng thụ cuộc sống, hoàn toàn trái ngược nhau.

Ngày thường Trình Nguyệt Minh toàn được xe riêng đưa đón, không đi cùng đường với cậu, vậy nên lần này cùng về nhà, cậu không được quen cho lắm.

10. Chương 9

“Này, cậu đi chậm thôi.” Trình Nguyệt Minh rảo bước đuổi theo Vương Húc Chi, hai người đi song song, hắn không ngừng nhìn quanh quất, nét mặt hơi cứng nhắc, mất tự nhiên.

Wương Húc Chi ngẩng đầu liếc nhìn hắn, hai người hơn kém nhau nửa cái đầu, nhưng so sánh riêng lẻ thì Trình Nguyệt Minh khiến người ta có cảm giác cao hơn, bởi vì hắn ta cực kì gầy, chân trông như hai cái sào vậy, vừa nhìn đã biết là người tàn tật được nuôi ở nhà, chẳng mó chân mó tay làm gì, còn Vương Húc Chi thì khác, mỗi ngày đều phải làm việc nhà, lo việc đồng áng, cậu không béo, vai rộng eo thon, bắp thịt mỏng ôm sát trên khung xương, nhìn rất đẹp.

“Đừng có dính vào bố mày!” Vương Húc Chi đẩy hắn ta, kết quả vô tình nhìn thấy sắc mặt Trình Nguyệt

Minh trắng bệch. Quê một cục.

Ồ! Tên này hình như sợ tối!

Vương Húc Chi thầm sướng trong lòng, gọi một tiếng, “Tiểu Nguyệt Nguyệt à ~ Sợ tối hả? Hi hi hi...”

“Hửm?” Trình Nguyệt Minh đáp một tiếng, lúc ngoảnh đầu lại, liền nhìn thấy Vương Húc Chi bỏ chạy nhanh như chớp...

11. Chương 10

“WTH! Vương Húc Chi!!!” Vương Húc Chi chạy đằng trước, sau lưng vang vọng tiếng gọi lộ rõ vẻ hoảng loạn của Trình Nguyệt Minh.

Cậu càng ra sức chạy, nhưng hồi lâu chẳng thấy Trình Nguyệt Minh đuổi theo, chạy mãi rồi dừng lại, ngoái đầu nhìn về phía sau, cũng chẳng thấy bóng đối phương đâu cả.

“Đâu rồi?” Vương Húc Chi đứng nguyên tại chỗ đợi một lát, lại cam chịu quay lại.

“Trình Nguyệt Minh!! Trình...” Vương Húc Chi vừa gọi vừa nhìn quanh, vừa gọi tiếng thứ hai đã nhìn thấy một đồng nhỏ đen đen đằng trước, lại gần nhìn thử, phát hiện ra Trình Nguyệt Minh đang ngồi xổm dưới đất chẳng buồn nhúc nhích.

Vương Húc Chi ngồi xuống, vỗ hấn ta, “Này, cậu không sao chứ? Ê.”

Trình Nguyệt Minh ngẩng đầu, trong mắt đọng đầy nước, vẻ mặt sợ hãi, sau khi hấn nhìn thấy Vương Húc Chi, liền gào to, “Vương! Húc! Chi!”

Vương Húc Chi thầm run rẩy, hổi hận xanh cả ruột, mày nói xem mày mềm lòng cái gì?! Cậu nhìn Trình Nguyệt Minh toàn thân toát vẻ u ám, chợt dạ lùi lại một bước, “Anh à, đừng...”

12. Chương 11

“Cậu muốn chết ra sao?” Trình Nguyệt Minh lạnh lùng hừ một tiếng.

Vương Húc Chi nuốt ực một ngụm nước bọt, “Cậu, cậu đừng có lại đây! Tôi đánh rất đau đó, cậu còn thể

nữa, tôi sẽ bỏ lại cậu ở đây mà chạy đó!”

“Cậu dám?!”

“Tôi dám đó!” Nói xong, Vương Húc Chi co giò định chạy, kết quả vừa bước một bước, đối phương đuổi cái chân dài ra, cậu liền ngã chổng vó.

Trình Nguyệt Minh ngồi thẳng lên lưng Vương Húc Chi, vòng tay quanh cổ khóa chặt cậu lại, “Còn dám chạy à?”

“Không dám nữa, không dám nữa.” Vương Húc Chi chỉ cảm thấy cái mạng già của mình sắp rớt mất một nửa, vội vàng gật đầu đồng ý, “Bố mày sắp chết rồi, buông tay ra!”

“Chạy là chặt chân đó!” Trình Nguyệt Minh buông Vương Húc Chi ra, đứng dậy, sau đó kéo cậu lên, cuối cùng... không buông tay ra.

Wương Húc Chi nhìn chăm chăm vào bàn tay bị Trình Nguyệt Minh nắm chặt của mình, cậu ngẩng đầu nhìn hấn ta, “Làm gì đó? Không nhìn rõ đường còn muốn bố mày dắt đi?”

“...” Trình Nguyệt Minh không nói gì, chỉ lặng lẽ nhìn lại Vương Húc Chi.

Không hiểu sao cậu lại rung mình ớn lạnh, “Dắt thì dắt...”

13. Chương 12

Về đến nhà, Vương Húc Chi đẩy hé cửa ra, thò đầu vào quan sát tình hình “quân địch”, trong nhà tối đen như mực, xem ra bố cậu đã ngủ mất rồi!

Cậu không kìm được thở phào nhẹ nhõm, kết quả vừa lách được nửa người vào, đèn đột nhiên bùng sáng, Vương Thế Hồng lặng lẽ đứng đối diện cậu như một bóng ma, trong tay còn cầm chổi lông gà, “Ồ, về rồi à.”

“Ồi mẹ ơi!!” Trong nháy mắt Vương Húc Chi bị kích thích, tông cửa bỏ chạy.

“Thằng ranh này! Lại đi đánh nhau! Đánh cho bố coi!” Vương Thế Hồng giọng cao chổi lông gà đuổi theo cậu như bay.

Wương Húc Chi muốn khóc mà không khóc nổi, “Bố à! Bố định phá hủy dòng tộc đình cuối cùng của nhà họ Vương sao?!”

“Mẹ nó, đêm nay tao sẽ tự phá con cháu của tao luôn!”

“WTF!!! Bố ác ghê thế???”

14. Chương 13

“Bố mày vốn ghê vậy đó!” Vương Thế Hồng phát hiện lời mình nói hơi bất thường, nhưng ông chẳng buồn so đo nhiều vậy, dù sao thì Vương Húc Chi cũng chẳng trốn nổi trận đòn no này!

“Cốc cốc.” Đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Vương Húc Chi mừng rỡ, thầm nghĩ ông bọt nào xuất hiện đúng lúc quá vậy? Ông đây phải hôn ông một cái mới được!

“Bố! Có khách, con mở cửa nha!” Cậu sốt sắng chạy ra cửa, cảm giác hạnh phúc sau khi tai qua nạn khỏi lộ rõ ra mặt.

Cậu mở cửa, cười hì hì, “Ai vậy... Đột! Sao lại là cậu?”

Trình Nguyệt Minh đứng ngoài cửa ra vẻ vô tội, “Không chào đón tôi tới à?”

“Có chứ, sao có thể không được~” Vương Húc Chi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hết cách, bây giờ là lúc đặc biệt, đại trượng phu biết co biết duỗi, lần này nể mặt cậu!

15. Chương 14

“Cháu chào chú Vương.” Trước mặt người lớn, Trình Nguyệt Minh luôn giả nai phát góm.

Người lớn ai cũng thích học sinh ngoan, vậy nên Vương Thế Hồng vừa nãy còn đầy vẻ hung thần ác sát lập tức nở nụ cười, thân thiết với Trình Nguyệt Minh hơn cả Vương Húc Chi, “Ồ, Nguyệt Minh tới đây à, sang tìm Húc Chi chơi phải không? Đừng đứng mãi ở cửa thế, mau vào nhà ngồi đi cháu.”

“Húc Chi? Eo~” Vương Húc Chi rùng mình, “Ra về.”

“Vương Húc Chi!” Vương Thế Hồng trợn mắt, “Mau lấy táo cho Nguyệt Minh ăn, bưng thêm cốc nước ấm nữa!”

Vương Húc Chi giật mình, hoàn toàn không kịp suy nghĩ đã buột miệng đáp, “Dạ!!”

Đệt!

“Hự!” Trình Nguyệt Minh không kìm được phì cười thành tiếng, không ngờ cậu ta ở nhà còn thú vị đến thế.

16. Chương 15

“Cho cậu này, đây là quả táo to nhất mà nhà tôi trồng được đó.” Vương Húc Chi nhướn mày, chớp chớp mắt với Trình Nguyệt Minh, ý là nói vài câu lời hay ý đẹp về tôi trước mặt ông bố nhà tôi đi.

Trình Nguyệt Minh dở khóc dở cười, nhìn quả táo được rửa sạch sẽ trong tay mình, đây là hối lộ hần à?

Không cần lấy một miếng, hần siết chặt quả táo trong tay, ngẩng đầu nhìn Vương Thế Hồng, “Chú Vương.”

“Cộp!” Vương Húc Chi đặt cốc nước trong tay xuống, ngồi sát cạnh Trình Nguyệt Minh, vắt chéo hai chân, chêm tay vào đùi, bề ngoài nhìn như đang ngoan ngoãn ngồi nghe, kì thực là đang lén lút kéo tay áo đối phương, bày tỏ ước muốn sống mãnh liệt của mình.

“Vương Húc Chi! Sofa to thế này sao mày cứ dính sát vào người ta thế?!” Vương Thế Hồng cau mày nhìn Vương Húc Chi, lúc nhìn Trình Nguyệt Minh, ông liền đổi nét mặt, “Nguyệt Minh có chuyện gì cần nói à?”

“Con cứ thích ngồi cạnh người ta thế đấy!” Vương Húc Chi lại càng dán sát vào, hơi thở nóng rực gần như phủ lên mặt đối phương, dái tai Trình Nguyệt Minh hơi ửng hồng.

17. Chương 16

“Cậu...” Trình Nguyệt Minh nhìn Vương Húc Chi, ghé sát bên tai cậu ta mà nói: “Mông hết đau rồi à?”

Được đối phương nhắc nhở, Vương Húc Chi mới nhớ ra mình là người bệnh bị thương nặng còn chưa lành, lại ăn đòn nhiều lần, cậu lập tức xanh mặt, chậm chạp đứng dậy, nửa mặt muốn rút gân mà vẫn duy trì động tác có độ khó cao là mỉm cười.

Cậu hất cằm, ra hiệu cho hai người kia tiếp tục.

“Chú Vương, thực ra chuyện này là tại cháu, bởi lần trước thi toán, cháu bất cẩn làm sai một câu, nên bị trừ năm điểm, tâm trạng không được tốt, vậy nên... đấu khẩu một hồi, không khống chế được mới đánh bạn Húc Chi.”

Vương Húc Chi đứng một bên nhìn Trình Nguyệt Minh ngẩng mặt một góc bốn mươi lăm độ chậm rãi nhớ lại, sau đó cúi đầu ra chiều ân hận, tỏ vẻ “là tại cháu còn nhỏ không biết gì nên mới gây chuyện”, một loạt động tác làm vô cùng trôi chảy.

Ồa... Giải Oscar tiếp theo hẳn là của mi rồi đó.

18. Chương 17

Vương Húc Chi chỉ có thể lần nữa khen ngợi lỗi bug bẩm sinh của trò ngoan, nói quái gì phụ huynh cũng tin.

“Chuyện này vẫn phải trách Húc Chi nhà chú.” Vương Thế Hồng thở dài, “Các cháu bị áp lực lớn, nhìn con trai chú này, cả ngày lêu lổng lổng bồng, chẳng thấy tí áp lực nào.”

Vương Húc Chi: “???” Cảm giác nhồi máu cơ tim là đây.

“Muộn rồi, lời cháu muốn nói cũng nói hết rồi, chú Vương à cháu về đây.” Trình Nguyệt Minh cảm quả táo, đứng dậy vỗ tay.

“Được được, đúng là muộn rồi.” Vương Húc Chi sướng rơn người, suýt thì bắn pháo ăn mừng.

Vương Thế Hồng đập cậu một cái, “Đi tiễn người ta đi. Nguyệt Minh, đi đường cẩn thận nhé.”

“Dạ, vâng ạ.” Trình Nguyệt Minh lễ phép gật đầu, cùng Vương Húc Chi đi ra ngoài.

Bên ngoài có một cột đèn đường đang sáng, nhà hai người mặc dù nói là hàng xóm, nhưng thực ra cách nhau đến ba trăm bốn trăm mét, dù sao thì diện tích đất nhà Trình Nguyệt Minh khá là lớn, lại đặc biệt đi chọn cái chỗ hẻo lánh hoang vu, đồng không mông quạnh.

Hai người đi chậm chậm, Trình Nguyệt Minh đi trước, Vương Húc Chi theo sát đằng sau.

“Sao cậu lại giúp tôi?” Dọc đường quá yên tĩnh, Vương Húc Chi không kiềm được phải bắt chuyện.

19. Chương 18

Trình Nguyệt Minh hơi dừng lại, dường như đang ngẫm nghĩ, Vương Húc Chi liền áp sát đằng sau, không biết là đang mong đợi điều gì.

Hai người cứ trầm mặc mãi tới tận khi đến cổng nhà Trình Nguyệt Minh, quần gia mặc comple đã đứng chờ sẵn.

Trình Nguyệt Minh ngoảnh lại cười, “Làm bố là luôn phải chăm sóc con trai mình, cậu mà tèo, tôi sẽ rất buồn.”

Vương Húc Chi cũng cười, cậu không thể vênh váo ở địa bàn của người ta được, nên khua tay nói: “Chúc cậu nổ tung tại chỗ.”

20. Chương 19

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sống sót an toàn qua đêm, nhìn theo một góc độ nào đó, là nhờ Trình Nguyệt Minh đã cứu vớt cái mạng chó của Vương Húc Chi, vậy nên cậu dự định hôm nay đến trường thăm hỏi hân ta thật tử tế.

Thế nhưng, sự đời khó lường, Vương Húc Chi vẽ vang lên cơn sốt.

Vương Húc Chi: “Bố ơi con không muốn đi học, khó chịu quá.”

Bố cậu nói: “Không được, mày mơ à.”

Thế là, cậu ta liền đi học trong choáng váng, giống như nốc nguyên một bình Lão Bạch Can vậy, trên mặt nở nụ cười dần dần như trẻ thiếu năng trí tuệ, hai má ửng đỏ.

Lão Bạch Can

Trình Nguyệt Minh nhìn thấy cậu liền nhú mày, “Cậu làm sao thế?”

Vương Húc Chi quỳ trên ghế của mình, cong mông nhào người lên bàn Trình Nguyệt Minh, tay chống má, nháy mắt thật mạnh với cái người đang lơ mơ kia, “Hi hi, chị tiên nữ ơi...”

21. Chương 20

Trình Nguyệt Minh nhú chặt lông mày, các bạn học xung quanh lại không chú ý đến sự bất thường giữa hai người, cậu lại tranh thủ vài phút đồng hồ trước khi vào tiết, nói thêm dăm câu.

“Chị tiên nữ, chị đẹp quá...” Vương Húc Chi giơ tay bụm má đối phương, sau đó cong môi.

Tim Trình Nguyệt Minh đập thành thịch, mặt hắn bắt đầu nóng lên, đáy mắt cũng ứa ra chút mong đợi, mặc dù lúc này hắn đáng lẽ nên gọi người ta tỉnh lại, thế nhưng...

“Cốp!” Vương Húc Chi cắm đầu xuống mặt bàn, cậu ngất xỉu, tiếng động lớn khiến cho mọi người đều sững người, ngạc nhiên ngoái đầu nhìn về phía này.

Họ nhìn Trình Nguyệt Minh hoảng hốt sờ mặt Vương Húc Chi, gọi tên cậu ta, sau đó công cậu chạy ra ngoài.

Viên mắt hoe đỏ.

22. Chương 21

Vương Húc Chi bị cơn sốt đánh thức, chỉ cảm thấy mình như đang nằm giữa biển lửa, muốn thoát ra ngoài, nhưng tay chân như nặng nghìn cân, khiến cậu không thể động đậy nổi.

“Ừ...” Khi cậu mở mắt ra, xung quanh trắng toát một màu, chỉ là trên trần nhà có thêm hình một quả bóng rổ, cậu lập tức nhận ra rằng đây là phòng y tế trường.

Dù sao thì đây cũng là nơi Vương Húc Chi thường xuyên trốn tiết, sau này do cậu mang bóng rổ đến chơi, phá hỏng mất nửa phòng y tế, thế là cậu trở thành nhân vật nguy hiểm đối với phòng y tế, chỉ cần nhân viên nhìn thấy cậu cách xa mười mét là đóng cửa ngay.

Không ngờ cậu vẫn vào đây... Kích thích thật!

Trời bên ngoài hơi u ám, đồng hồ trên đầu giường hiển thị giờ đã là bốn giờ rưỡi chiều rồi.

Ngoảnh đầu lại, Vương Húc Chi liền nhìn thấy một cái đầu người đang gối lên mu bàn tay của mình, rõ là quen mắt, rất đẹp trai, lông mi vừa dài vừa cong còn vương nước mắt, viên mắt đỏ hoe, tóc tơ ngoan ngoãn rủ xuống trước trán, nhìn thế nào cũng thấy vừa mắt.

Quả nhiên lúc ngủ mới nom đáng yêu đến lạ? Tựa như một con thỏ nhỏ vậy.

23. Chương 22

Trong chốc lát Vương Húc Chi nhìn xuất thần, lòng nghĩ mọi người đều có hai con mắt một cái mũi, sao người này lại nhìn bắt mắt đến vậy?

Chỗ nào khác người nhỉ?

Càng nghĩ cậu càng tiến lại gần hơn, nghiền ngẫm ra mặt.

Hầy... Da người giàu đều đẹp vậy sao? Sao tên này trắng thế nhỉ? Chắc chắc, rõ là non mềm.

Vương Húc Chi giơ một ngón tay ra, cậu nín thở, run rẩy chọc vào mặt Trình Nguyệt Minh.

Chọc ~

Trình Nguyệt Minh mở mắt ra.

Vương Húc Chi: “?!”

Trình Nguyệt Minh khẽ cười, Vương Húc Chi gượng gạo cười theo, “Anh à, ngón tay em bị chuột rút, không phải đang dè anh đâu...”

“Rút lên mặt tôi à?” Trình Nguyệt Minh tung một cú đấm.

“Đệt! Cậu giết người à!!!”

24. Chương 23

Vương Húc Chi ngồi trên giường xoa mặt mình, trong ánh mắt nhìn Trình Nguyệt Minh toàn là phẫn nộ.

Đau quá đi... Trình Nguyệt Minh quá gây, khớp xương nhô cả ra, ai da, vừa nhức vừa tê.

“Khụ.” Trình Nguyệt Minh hắng giọng, hơi ngại ngùng, hẩn liếc mắt nhìn đi chỗ khác, nói: “Kì thực, cậu đau tôi cũng đau.”

Vương Húc Chi lập tức thấy buồn nôn, cậu sợ hãi nhìn Trình Nguyệt Minh, còn đưa tay ôm ngực mình.

“Nghĩ vớ vẩn gì đấy? Chưa từng nghe nói lực tác động lẫn nhau sao? Tay bố mày đau.”

‘Sớm muộn gì mày cũng bị bố đập bẹp.’ Gân xanh trên đầu Vương Húc Chi phình tướng lên, thâm hạ quyết tâm.

“Phải rồi, bố cậu và bố tôi đều đến đây rồi.” Trình Nguyệt Minh xoa tay, bưng một cốc nước nóng từ bàn lên đưa cho Vương Húc Chi.

Vương Húc Chi nhận lấy, nhìn mặt nước nghi ngút khói, thế nào cũng không đưa miệng hợp được, “Ồ.”

25. Chương 24

“Bạn Trình Nguyệt Minh, bạn Vương Húc Chi, cô giáo gọi hai bạn đến văn phòng một lát.” Một người hình như là bạn cùng lớp nhưng không nhớ nổi tên chạy qua, dừng lại nói tiếp: “Bố các bạn cũng ở đó rồi.”

Khoé miệng Vương Húc Chi giãn giãn, suýt thì vãi nước ra người, “Còn chưa đi hả?!”

“Đi thôi, đi gặp bố nào.” Trình Nguyệt Minh đứng dậy vươn vai, xem ra hẳn ta cũng không được ngủ ngon cho lắm.

Vương Húc Chi gật đầu, cứ cảm thấy câu này nghe quai quái làm sao ấy.

Hai ông hùm cùng đến, Vương Húc Chi thâm sợ vỡ mật, nhưng không thể sợ hãi trước mặt Trình Nguyệt Minh được!

“Cháu chào chú. Bố ạ.” Vương Húc Chi đánh tiếng chào.

Vương Thế Hồng vỗ vai cậu, không lộ ra vẻ giận dữ chút nào.

Vương Húc Chi: “...” Tiêu rồi, mình càng sợ hơn.

26. Chương 25

Sự im lặng quá mức của bố Vương Húc Chi khiến cho cậu ta càng ngày càng sợ hãi, cái người mặt mày hiền từ như thể sắp bay lên trời thành tiên này dường như không phải ông bố ruột thường cầm chổi đuổi theo đánh cậu.

“Bố... con sai rồi.” Vương Húc Chi hoàn toàn không cần mặt mũi, ngồi bệt dưới đất ôm đùi Vương Thế Hồng, vẻ mặt như đã hoàn toàn biết lỗi.

Ngược lại là bố Trình Nguyệt Minh, Vương Húc Chi không biết tên ông là gì, “Trình Vũ, ông còn có thời gian đến cơ à?” Ừm, giờ biết rồi.

Cậu ngổng đầu nhìn hai người cao xấp xỉ nhau, một người trưởng thành một người non trẻ, bề ngoài nhìn giống nhau đến 70% nhưng lại nhìn nhau như kẻ thù, thậm chí dựng ngón cái trong lòng, “Người anh em, trâu bò thật!”

Lại ngẩng đầu nhìn bố mình, đối phương cũng liếc nhìn cậu, ý tứ chính là, mày mà dám như thế với bố, cần thận mông mày đó con!

Wương Húc Chi lắc đầu, bày tỏ: Đánh chết cũng chẳng dám.

27. Chương 26

Trình Vũ và Trình Nguyệt Minh nhìn nhau, cặp bố con khác thì hoàn toàn là vẻ mặt xem tấu hài.

Cô chủ nhiệm đi tới hoà giải, “Hai bố à, quan hệ giữa con trai hai người ra sao, hai người có biết không?”

“Không biết.”

“Rất tốt.”

Trình Vũ và Vương Thế Hồng lần lượt nói.

“Hai đứa đánh nhau ở trường, hai người có biết không?” Cô chủ nhiệm hỏi tiếp.

“Ừm.” Hai người cùng gật đầu.

Wương Thế Hồng xách tai Vương Húc Chi, nói với cô chủ nhiệm: “Hãy, con trai tôi không biết tiến bộ, cô giáo đừng để bụng, tôi đã dạy dỗ lại nó ở nhà rồi.”

Wương Húc Chi kêu oai oái, nhưng không chống cự, cậu biết bố đang nói đỡ cho cậu.

“Bố Húc Chi, ở đây là trường học, đánh con không phải phương pháp giải quyết tốt nhất.” Cô chủ nhiệm

cau mày, khẳng khái nói.

“À, được được.” Vương Thế Hồng buông tay ra, ngại ngần vắn tay, “Nhà tôi nghèo, chẳng đi học được là bao, chỉ biết dạy con thế này.”

“À.” Trình Vũ đứng một bên cười khinh miệt.

“Nếu hai vị phụ huynh đều đã đến đây, tôi hi vọng hai người có thể chú ý đến vấn đề của con mình, đồng thời chọn phương pháp tích cực để giải quyết.” Cô chủ nhiệm lại hoà giải lần nữa.

Trình Vũ mặc comple, gõ đôi giày da hàng hiệu trên mặt đất, ông ta nói: “Sau này không chơi chung nữa là được, thế sẽ không đánh nhau nữa.”

“Hả?” Lòng ngực Vương Húc Chi trống rỗng, không biết phải nói là cảm giác gì.

Trình Nguyệt Minh sầm mặt bác bỏ: “Không được!”

28. Chương 27

“Tao là bố mày, mày phải nghe lời tao.” Trình Vũ tức xanh mặt nhìn Trình Nguyệt Minh.

Trình Nguyệt Minh không chịu thua, tiếp tục nhìn chăm chăm ông ta, chỉ thấy bố hắn nghiêng người ghé sát vào người hắn nói: “Nếu mày muốn ngày mai chuyển trường, sau này không được gặp nó nữa, thì mày có thể chọn chống đối tao.”

Cả người Trình Nguyệt Minh run lên, đồng tử nở rộng, sau đó hai mắt đơng đầy nỗi buồn, hắn liếc nhìn Vương Húc Chi, phát hiện đối phương cũng đang nhìn mình, lúc tầm mắt giao nhau, hắn nhanh chóng nhìn ra chỗ khác, nặng nề gật đầu.

Vương Húc Chi cười cứng ngắc, nhún vai, “Không chơi nữa thì thôi~ Ông đây không thiếu thằng bạn này.”

Cô chủ nhiệm nhìn thấy điều mình muốn thấy, liền gật đầu nói: “Cũng đến giờ rồi, hai người có thể đưa học sinh về, Húc Chi mới hạ sốt, nhớ chú ý sức khoẻ nhé.”

“Dạ, cảm ơn cô.” Vương Húc Chi cúi chào cô chủ nhiệm, buồn bực ra về.

Vương Thế Hồng khoát tay với cô chủ nhiệm, rồi đi theo cậu...

29. Chương 28

Vương Húc Chi đã ba ngày không đến trường, Trình Nguyệt Minh ngày nào cũng thần thờ nhìn chăm chăm vào chỗ trống trước mặt, thầm nghĩ tên nhóc này đi đâu mất rồi? Cậu ta không phải là loại người không thèm đi học chỉ vì bị tuyệt giao.

Có phải trong nhà xảy ra chuyện gì không? Hay là cậu ấy lại ốm?

Những câu hỏi tràn ngập đầu Trình Nguyệt Minh, ba ngày đã là cực hạn rồi, hẳn phải đi xem xem người này rốt cuộc là có chuyện gì!

...

Vừa tan học, Trình Nguyệt Minh liền từ chối tài xế đưa đón, trời tối đen, hẳn một mình đi trên con đường dẫn tới nhà Vương Húc Chi.

Cả lưng hẳn ướt đầm mồ hôi lạnh, sắc mặt trắng bệch, cắn môi đến mức bật cả máu, chỉ cần dừng lại một bước, hẳn chắc chắn sẽ run chân mà ngã phịch xuống đất.

Sợ tối là do hồi mẫu giáo, lần đầu chống đối lại bố mình nên bị tống vào phòng tối, người đàn ông đó cứ như một cục sắt, không có nhiệt độ cũng chẳng có tình cảm.

Mặc dù bố hẳn không dành cho hẳn tình yêu của một người cha, nhưng lại cho hẳn mọi thứ khác, tính lại thì đây là lần thứ hai hẳn đi trên con đường này, chỉ có điều là lần này không có bàn tay nóng hổi ấy kéo hẳn đi nữa.

30. Chương 29

Cuối cùng cũng lết được đến nhà Vương Húc Chi, hình như người ta ngủ mất rồi, đèn đã tắt, bên ngoài tối đen.

Trình Nguyệt Minh chợt thấy hơi mất mát, hẳn ấn đồng hồ dạ quang của mình, “Mười giờ năm mươi phút, sớm thế đã ngủ rồi?”

Mặc dù vô cùng không cam lòng, nhưng Trình Nguyệt Minh đành phải ra về, hẳn ngoảnh đầu ngẫm nghĩ, đến lúc khác là được.

Cứ nghĩ vậy, ngay cả nỗi sợ hãi ban đầu cũng bị quên bồng mất.

...

Nửa tháng trôi qua, Trình Nguyệt Minh đến mười mấy lần, bởi mỗi lần cửa đều khoá ngoài, phòng ốc đóng chặt, hẳn đều phải toi công ra về, có lúc hẳn thậm chí còn nghĩ có phải Vương Húc Chi thật sự đang trốn tránh hẳn hay không, nhưng có gì mà phải trốn?

Tối hôm đó tan học, Trình Nguyệt Minh đã có thể tự nhiên ra mặt mò mẫm trong bóng đêm mà đi đến nhà Vương Húc Chi, sự cố chấp không thể hiểu nổi này đã vô tình xua tan nỗi sợ tối của hẳn.

31. Chương 30

Trình Nguyệt Minh có dự cảm, nếu hẳn đến hôm nay chắc chắn sẽ gặp được Vương Húc Chi.

Quả nhiên, từ xa hẳn đã nhìn thấy hướng nhà Vương Húc Chi sáng ánh đèn, một niềm vui và sự phấn nộ không tên tràn ngập lồng ngực hẳn, hẳn siết chặt nắm tay, rảo bước đi tới.

Càng lại gần, niềm vui ban đầu cũng chầm chậm biến mất, hẳn thờ ơ ra mặt, trong mắt là sự kháng cự, “Sao ông lại ở đây?”

Trình Vũ lấy điều thuốc trong miệng ra, phun một làn khói, giọng nói khàn khàn, “Lời tao nói với mày, mày coi là nói chơi à?”

“Tôi chỉ đến nhìn thôi.” Khí thế của Trình Nguyệt Minh với mắt nửa, hẳn thì thầm biện bạch.

“Có gì mà nhìn? Về với tao!” Trình Vũ dập thuốc, nhìn về phía quán gia đứng một bên.

Trình Nguyệt Minh chẳng còn cách nào khác, hẳn lưu luyến ngoái đầu liếc nhìn, vừa khéo lúc ô cửa sổ kia bị đẩy hé ra một khe hở, hẳn đụng thẳng phải một cặp mắt ảm đạm.

“Đi thôi.” Trình Vũ ôm đầu Trình Nguyệt Minh, xoay mặt hẳn lại.

32. Chương 31

Sau khi về đến nhà, choán khắp đầu Trình Nguyệt Minh là ánh mắt cuối cùng của Vương Húc Chi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Vương Húc Chi không ra gặp hắn?

Từng câu hỏi khiến hắn không thể nhắm mắt lại ngủ nổi, cuối cùng hắn mất ngủ oanh liệt...

Sáng sớm hôm sau Trình Nguyệt Minh vành mắt đỏ hoe, trong mắt giăng đầy tơ máu, vẻ mặt sa sút tinh thần, dưới mắt còn bầm xanh, chậm rãi bước vào trường học.

Ông trời không phụ lòng người, hắn cuối cùng đụng phải cái người mà hắn đợi suốt nửa tháng nay ở cổng trường.

“Vương Húc Chi, sao cậu lại ra thế này?!” Trình Nguyệt Minh không dám tin vào mắt mình, hắn nhìn Vương Húc Chi tóc vàng nhạt tai đính khuyên, vẻ mặt đa cảm, trông như một tên đầu gấu trước mặt mình.

Vương Húc Chi cả lơ phất phơ đi tới, liếc nhìn hắn, cậu giơ tay ra sờ vào vành mắt của Trình Nguyệt Minh, hàng lông mi thật dài đỏ run rẩy, trong mắt tràn ngập sự kinh hãi.

“Sao lại trông như thỏ nhỏ thế này?”

33. Chương 32

“Mấy ngày nay cậu đã đi đâu?” Trình Nguyệt Minh gạt tay Vương Húc Chi ra, hỏi.

Vương Húc Chi nhún vai, lưng vác cặp, lắc lư lách qua người Trình Nguyệt Minh, đi về phía phòng học, “Chả đi đâu cả.”

“Thế sao cậu không tới trường? Lại còn cả tóc và khuyên tai của cậu nữa!” Trình Nguyệt Minh đuổi theo, hắn túm lấy bả vai cậu, hơi bất lực.

Vương Húc Chi hất văng tay Trình Nguyệt Minh ra, trong mắt là dấu vết xa lạ, “Cậu quản lý tôi à? Không phải là nghỉ chơi rồi sao?”

Trình Nguyệt Minh sững người, một loại ảo giác không khí xung quanh bị hút sạch khiến hắn cảm thấy ngột thở khôn cùng.

Vương Húc Chi liếc nhìn hắn, quay người đi thẳng, đầu chẳng buồn ngoảnh lại.

...

Nguyên một ngày đó hai người đều không nói gì, về cách ăn mặc của Vương Húc Chi, giáo viên chỉ đích danh phê bình, đối phương lại ra vẻ chẳng sao cả.

Đến tối, do bị cô chủ nhiệm giữ lại sửa vài bài tập, nên Trình Nguyệt Minh bảo tài xế về trước, còn hẩn tự về nhà.

Sau khi sửa xong bài, trong trường đã chẳng còn ai, trời cũng tối đen, cảm giác sợ hãi đó giống như tơ nhện, lại lần nữa lặng lẽ len lỏi vào lòng hẩn.

Trình Nguyệt Minh siết chặt nắm đấm, rảo bước ra về.

34. Chương 33

Trên đường nổi gió lạnh, đầu Trình Nguyệt Minh vờ mờ hơi, cậu chợt hơi hồi hận đã bảo tài xế về trước.

Con đường nhỏ này chẳng có lấy một ngọn đèn, chỉ có ánh trăng mờ ảo ảm đạm bị mây che phủ, Trình Nguyệt Minh chẳng còn cách nào khác, đành mở đồng hồ của mình ra để lộ sắc dạ quang trong suốt, bên tai hẩn toàn tiếng chim kêu, nghe mà rùng mình ớn lạnh.

Trình Nguyệt Minh chợt cảm thấy không đúng lắm, rất ít người đi đường này, đặc biệt là vào cái giờ này, lúc đi rõ ràng là chỉ có một mình hẩn, thế nhưng bây giờ tiếng bước chân lại là hai người.

“Này...” Một bàn tay mềm mại đặt lên vai Trình Nguyệt Minh, dọa hẩn nổi đầy da gà.

Ngón tay của người đó đụng vào mặt Trình Nguyệt Minh, lạnh lạnh, một mùi rượu toát ra, “Sao lại là cậu? Đồ ngốc.”

Trình Nguyệt Minh nghe thấy giọng nói này, hơi lú lẫm, nhưng vẫn quen thuộc đến lạ, hẩn lấy can đảm quay đầu lại nhìn, “Vương Húc Chi?!”

35. Chương 34

“Tiểu Nguyệt Nguyệt... ư, ư.” Vương Húc Chi nước mắt hai hàng, vắt vẻo trên cổ Trình Nguyệt Minh không buông tay, lại còn nấc không ngừng.

Theo những gì Trình Nguyệt Minh biết, mặc dù Vương Húc Chi toàn đội sổ, nhưng cậu vẫn còn là trẻ vị thành niên, không uống rượu chẳng hút thuốc, mấu chốt là bởi không có tiền mua.

Thế mà hôm nay lại uống rượu, hơn nữa nhìn dáng vẻ say rượu này đúng là đáng lo. “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Ừ ư...” Vương Húc Chi dụi dụi trên vai Trình Nguyệt Minh, rên hừ hừ: “Nguyệt Nguyệt ơi...”

“Có gì thì nói toẹt ra! Cậu là cún con à? Đừng có dụi tôi mãi thế.” Trình Nguyệt Minh tách mặt Vương Húc Chi ra, cái tên này khóc đến nỗi sắp phì cả bong bóng mũi, mắt đong đầy nước mông lung mơ hồ.

“Hu hu... Bố, hức, bố tôi sắp cưới mẹ kế...” Vương Húc Chi càng khóc thê thảm hơn.

Trình Nguyệt Minh vừa nghe liền thấy hơi đau lòng, hấn vỗ vỗ lưng cậu, hỏi: “Cho nên cậu mới ra về đầu gấu dàng dùm, gây rắc rối cho chú Vương?”

“Ừm!” Vương Húc Chi nheo mắt, gật đầu thật mạnh, lại bắt đầu lẩm bẩm, “Nguyệt Nguyệt...”

“Hửm?”

“Xỏ khuyên tai đau quá... Ừ.”

“Đau mà cậu còn đi xô à?”

“Nguyệt Nguyệt...”

“Hửm?”

“Bia đắng lắm... Đừng uống.”

“Ờ.”

36. Chương 35

Say rượu suốt đêm, sau khi Vương Húc Chi tỉnh lại, cậu chỉ còn nhớ được lác đác vài thứ.

Trừ cơn đau đầu chẳng bao giờ muốn uống rượu nữa ra, cậu chẳng còn cảm nghĩ gì nữa.

“Dậy rồi à? Bố nấu cháo cho mày đó, ăn không?” Vương Thế Hồng đứng ở cửa hỏi.

Vương Húc Chi làm như hoàn toàn không thấy gì, cậu lão đảo đứng dậy, mặc quần áo vào, đánh răng rửa mặt.

“Bố mày đang nói chuyện với mày đó! Mày điếc rồi à?!” Vương Thế Hồng kéo Vương Húc Chi đang định bước ra ngoài lại, gào lên.

Vương Húc Chi hờ hững nhìn ông, hoàn toàn chẳng hề sợ hãi ông như mấy ngày trước, tựa như đang nhìn một người xa lạ, “Bố tôi sẽ không có bồ nhí, ông ấy đã đồng ý với mẹ tôi rằng chỉ có mình bà ấy.”

“Mày!!” Vương Thế Hồng tức đến nổi thở hổn hển không ngừng, nhưng chẳng thể phản bác lấy một câu.

...

Vương Húc Chi bước ra ngoài cửa, sắc trời ảm đạm, toàn thân cậu như vừa bị đánh một trận, đau nhức tê dại.

Cậu vò tóc, rồi vừa sợ hãi vừa thăm dò mà sờ khuyên tai của mình.

“Í? Khuyên tai của mình đâu?”

37. Chương 36

“Lê nào rơi mất dọc đường rồi sao?” Vương Húc Chi nhíu chặt mày, nét mặt càng thêm đau khổ, cậu nín nửa ngày, rốt cuộc nói: “Đệt mẹ! Cái đó tôi xin chủ tiệm cho mua nợ đó!”

“Trời ơi... thăm quá đi!” Vương Húc Chi ôm đầu, não phình to ra, “Không! Thế này rất tốt! Cho ông già thêm phiền phức, xem ông còn có thời gian cưới vợ không!”

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Vương Húc Chi khá hơn hẳn, cậu chạy thẳng đến trường học, vừa bước bước chân cuối cùng vào lớp thì chuông vào tiết réo vang.

Vương Húc Chi siết nắm đấm, hưng phấn kêu, “Yes!”

Hào hứng ngồi vào chỗ, sau đó mới muộn màng nhận ra mà phản ứng lại, “Đầu gối làm sao có thể đến đúng giờ thế này được?!”

Cậu buồn phiền gãi đầu, Trình Nguyệt Minh ngồi phía sau chống cằm lặng lẽ nhìn chăm chăm vào bóng lưng cậu, lẳng lặng bỏ hai cái khuyên tai vào hộp bút.

38. Chương 37

Vào tiết, Vương Húc Chi nhào người trên bàn ngủ ngon lành, sau nhiều lần cảnh cáo vô ích, cậu bị đuổi ra ngoài lớp, dựa vào tường mà ngủ tiếp.

Sau khi hết tiết, Trình Nguyệt Minh ra ngoài đi vệ sinh, nhìn thấy Vương Húc Chi đang nằm trên mặt đất, co thành một cục dán sát vào tường, ngủ say sưa chẳng biết trời trăng gì, các bạn xung quanh đi đi lại lại, nhưng chẳng mấy người để ý đến cậu.

Trình Nguyệt Minh ngồi xổm bên cạnh cậu, lặng lẽ nhìn đến ngơ ngẩn, đến lúc hoàn hồn thì chuông vào tiết đã reo vang.

Người nằm trên đất giật mình, mơ màng mở mắt ra, vừa thấy Trình Nguyệt Minh liền tỉnh táo lại, nét mặt cũng thay đổi theo, cậu nói bằng giọng điệu mà mình tự cho là hung dữ: “Cậu làm gì thế?”

“Tôi cúi xuống buộc dây giày.” Trình Nguyệt Minh xụ mặt, ra vẻ “cậu nghĩ nhiều rồi”.

Hắn đứng dậy về chỗ, bỗng nhiên bụng quặn đau, khoé miệng hơi giãn giật.

Tiêu rồi, quên chưa đi vệ sinh...

39. Chương 38

Vương Húc Chi lê bước về chỗ ngồi, một bên cánh tay dùng gối đầu bị tê, cứ rũ xuống như thỉ gãy.

Đột nhiên đằng sau có một người lao tới, “Phịch!” Đâm thẳng vào hông Vương Húc Chi, còn bóp một cái.

“Đi nhanh lên~” Người đằng sau đặt hai tay lên bả vai cậu, nhẹ nhàng đẩy.

Vương Húc Chi mỉm cười ngoảnh đầu lại, trở tay đập vào hông người kia, “Mẹ! Lý Kỳ Vũ mày muốn chết à! Sao không quay lại năm sau ấy?”

Lý Kỳ Vũ là tên đầu gấu nổi danh trong trường, nếu Vương Húc Chi muốn trở thành đầu gấu, chơi cùng gã ta là lựa chọn tốt nhất.

Chỉ có điều người này có tật xấu là thích vỗ hông người khác, dù sao thì đều là con trai cả, bị bóp một cái

cũng không mất miếng thịt nào.

Vương Húc Chi về chỗ ngồi, Lý Kỳ Vũ cầm cặp đi tới chỗ cạnh cậu, khẽ cười, “Bạn à, đổi chỗ với mình nhé?”

Ngồi cùng bàn Vương Húc Chi là một cô gái, vừa thích vừa sợ kiểu nam sinh đẹp trai mà lưu manh này, cô vội vàng gật đầu, dọn đồ đi luôn.

“Mày muốn ngồi cùng bàn với tao?” Vương Húc Chi kinh ngạc nhìn Lý Kỳ Vũ, khoảng cách gần như vậy, sau này xin chỉ bảo gì không phải sẽ tiện hơn sao?!

Lý Kỳ Vũ quăng cặp lên bàn, cô giáo cũng đã lên bục giảng.

“Vào tiết!”

Tất cả đứng dậy.

Lý Kỳ Vũ kéo Vương Húc Chi ngồi im tại chỗ bất động, trong tiếng “Chúng em chào cô ạ~”, gã nói vài chữ.

Mắt Vương Húc Chi dần dần mở to.

Trình Nguyệt Minh ở phía sau lặng lẽ nhìn, gân tay bắt đầu nổi lên, một thứ tâm trạng khó có thể nói thành lời đang lên men.

Tránh xa cậu ta ra...

40. Chương 39

Mấy ngày nay Vương Húc Chi cực kì không thoải mái, cứ cảm thấy ánh mắt của người ngồi sau mình vô cùng nóng bỏng.

Là một dân giang hồ, cậu quyết định giải quyết chuyện này bằng cách giang hồ.

“Này, Trình Nguyệt Minh, tan học đợi tôi trên đường!” Vương Húc Chi nói rất hung dữ.

Trình Nguyệt Minh liếc nhìn cậu, gật đầu.

Hắn đứng dậy đi vệ sinh, vừa bước ra khỏi phòng học, có một cuốn sổ rơi ra khỏi học bàn hắn.

Lúc này không có ai trong lớp cả, Vương Húc Chi cảm thấy mình bị hấp dẫn cực lớn.

Cảnh giác nhìn xung quanh, cậu cầm cuốn sổ lên một cách thần không biết, quỷ chẳng hay, nhìn chăm chăm vào trang bìa.

“Phải lòng bàn trên???” Vương Húc Chi giật mình. “Cái thằng này...”

Miệng thì nói vậy, nhưng cậu vẫn lẳng lặng ngồi xồm xuống, mở ra bắt đầu đọc.

Nét mặt cậu càng ngày càng trở nên kì lạ, thỉnh thoảng còn buột miệng, “WTF...”

41. Chương 40

Trình Nguyệt Minh đợi đến trời tối đen cũng không gặp được Vương Húc Chi.

Hắn bị cậu cho leo cây.

Hết lần này đến lần khác, hắn hết chịu nổi rồi!

Sáng sớm ngày hôm sau, Vương Húc Chi bị Trình Nguyệt Minh gọi ra ngoài.

Mặt cậu hết đỏ lại trắng, trắng rồi lại xanh, có chết cũng không chịu ra, cuối cùng bị Trình Nguyệt Minh xách cổ áo lôi ra ngoài, trước đó, cái cậu học sinh mà mọi người đều công nhận là ngoan ngoãn này còn độc ác cốc đầu Vương Húc Chi một cái, liếc nhìn bạn học đang trợn mắt sững sờ, “Phải nói gì, chúng mày tự biết.”

...

Vương Húc Chi bị Trình Nguyệt Minh chặn ở góc tường, cậu run như cây sậy, nét mặt cứ như liệt nữ trung trinh thề chết không khuất phục, “Cậu đừng hòng làm gì với tôi!!!”

Trình Nguyệt Minh ngẩn người, nhất thời thấy hơi đỡ khóc đỡ cười, “Hôm qua cậu tắm chưa?”

“Tắm rồi, cậu hỏi làm gì?” Vương Húc Chi dùng hai tay che ngực.

Từ lúc cậu phát hiện ra Trình Nguyệt Minh lén lút đọc truyện cảm mà họ là nhân vật chính, cậu liền bắt đầu hoảng sợ, không phải sợ tình cảm mà Trình Nguyệt Minh dành cho cậu, mà là dờ mờ cậu lại rất hưng phấn?!

Oà ~ Cú sốc quá lớn!!! Ngộ nhỡ Trình Nguyệt Minh không thích cậu, thế không phải gượng gạo chết sao?

“Thảo nào cậu như thế nào chap mạch.” Trình Nguyệt Minh liếc nhìn đánh giá từ đầu đến chân cái người vẻ mặt bình tĩnh mà nội tâm sóng trào này, thì thảo.

42. Chương 41

“Củ cải ấy!” Vương Húc Chi lập tức bùng cháy, hơi thẹn quá hoá giận mà đứng phắt dậy, kiễng gót chân để mình ngang tầm mắt với Trình Nguyệt Minh, “Cậu mới chap mạch ấy! Cả nhà cậu đều chap mạch!”

Trình Nguyệt Minh thở dài, đột nhiên ôm choàng lấy Vương Húc Chi, gác đầu lên bả vai cậu, “Ừ, nào tôi chap mạch rồi.”

“Hả?” Hai tay Vương Húc Chi cứng ngắc trên không, “Chap mạch nào cơ... Hả, nhà cậu xảy ra chuyện gì à?”

“Không.” Trình Nguyệt Minh lắc đầu.

Wương Húc Chi chậm chậm đặt tay lên lưng Trình Nguyệt Minh, xoa xoa, “Ai bắt nạt cậu à?”

“Không.”

“Vậy cậu bị làm sao?”

“Chỉ là muốn ôm cậu thôi.” Trình Nguyệt Minh siết chặt vòng tay, sau đó nhanh chóng buông ra, hấn vò tóc Vương Húc Chi, “Màu này không hợp với cậu.”

43. Chương 42

Wương Húc Chi sờ tóc mình nguyên cả ngày, Trình Nguyệt Minh cảm thấy cái tên này sắp hói rồi.

Ngày hôm sau, Vương Húc Chi xuất hiện với quả đầu màu đỏ tía, có thể nói là chói mù mắt người khác.

Trình Nguyệt Minh cách cậu ta gần nhất, thứ mùi lờ mờ toát ra từ mái tóc ấy khiến hắn không kìm được nhúm mày.

“Sao cậu lại nhuộm tóc nữa?”

Vương Húc Chi vò đầu, “Sao, tôi không thích màu kia, tôi muốn làm gì chả được!”

“Cậu!” Trình Nguyệt Minh thấy không thể nói thủng được cậu, thế là lại hỏi: “Lần trước cậu hẹn tôi rồi cho tôi leo cây là ý gì hả?”

“Hả? Tôi...” Vương Húc Chi nhớ tới cuốn sổ ngày hôm đó, dãi tai nóng bừng, cậu cứng cổ cãi: “Tôi trên cậu đó, chẳng có ý gì cả!”

“Nhật nhèo.” Trình Nguyệt Minh lườm cậu, chẳng buồn để ý cậu ta nữa.

Vương Húc Chi cảm thấy nhàm chán, cậu bĩu môi ngồi xuống, hơi tức giận.

Người bảo nghỉ chơi là cậu, nói chuyện với tôi cũng là cậu, bây giờ lại ngó lơ tôi, hứ!

Thối lắm!

44. Chương 43

Một người có thể im lặng bao lâu?

Hôm nay Vương Húc Chi coi như thấy rồi, cái tên Trình Nguyệt Minh này giận thật rồi, nguyên cả ngày trừ lúc trả lời câu hỏi của cô giáo ra thì chẳng hề nói lấy một câu.

Mặc dù trước đây Trình Nguyệt Minh bảo nghỉ chơi với cậu, nhưng hắn vẫn thường xuyên gọi chuyện nói với cậu, dù là vạ nhau cũng coi như trao đổi, nhưng lần này chẳng thèm nói lấy một câu nữa.

Khó chịu, cực kì khó chịu!

“Vương Húc Chi, ra ngoài chơi chút đi!” Lý Kỳ Vũ tới tìm Vương Húc Chi, một cánh tay đề thẳng lên bả vai cậu, khiến người cậu gập xuống tí thì gãy luôn cả eo.

Vương Húc Chi mất kiên nhẫn ra mặt, cậu biết Lý Kỳ Vũ lại định bắt cậu canh cửa, để mình giải quyết

cơn thềm thuốc trong an toàn.

“Không!”

“Đi không?”

“Mày tự đi đi!”

Lý Kỳ Vũ bị phạt ý, lập tức trở mặt, gãi liếm môi, hung tợn nói: “Mày đợi đấy.”

45. Chương 44

Vương Húc Chi ngây ngô trải qua ngày hôm đó, chuông báo hết tiết cuối cùng vang lên, cậu khoác cặp đẩy Lý Kỳ Vũ ra đi thẳng.

Trong đầu cậu toàn là cặp môi mím chặt của Trình Nguyệt Minh, cặp môi đó cả ngày chẳng thèm nói lấy một câu với cậu, giận dữ, khó chịu!

“Này!” Tiếng hét dội vào lỗ tai, Vương Húc Chi cau mày bịt tai lại, “Lý Kỳ Vũ, mày bị thần kinh à?”

Lý Kỳ Vũ dứt tay vào túi áo, vươn đầu về phía trước, “Tao gọi mày suốt dọc đường, mày chả buồn đáp.”

“Gọi tao làm gì? Hôm nay tao không muốn chơi với mày.” Vương Húc Chi khoát tay nói.

“Ha, mày quên à, tao đã bảo gì?” Lý Kỳ Vũ lùi lại vài bước, một đám dân anh chị xách gậy ào tới, bao vây Vương Húc Chi.

“Sợ mày á?” Vương Húc Chi quăng cặp, dùng tay sờ mũi, nói vô cùng bình tĩnh.

46. Chương 45

Trong chốc lát, bầu không khí trở nên nặng nề, Vương Húc Chi lần đầu gặp phải tình huống này, căng thẳng quá độ, toàn thân sôi sục.

Đây không phải chính là cảnh đánh hội đồng mà đầu gấu gặp phải trong truyền thuyết đó sao? Kích thích

ghê!

“Lên đi! Để chúng mày xem ai mới là bố mày!” Vương Húc Chi bẻ tay, khớp xương kêu rắc rắc, cậu giơ ngón trở ngoắc ngoắc vô cùng ngứa đòn.

Cuộc chiến ngàn cân treo sợi tóc.

Đột nhiên đằng sau đám dân anh chị có một giọng nói vang lên, “Làm gì đấy?”

Đám dân anh chị ngoái đầu lại, trong đó có một tên tóc vàng xỏ khuyên mũi, chẳng buồn nhìn ai đến đã hỏi thẳng: “Ai đấy? Không thấy đang đánh hội đồng sao? Muốn chết phỏng?”

“Cậu đến làm gì?” Vương Húc Chi thấy đám người tách ra, để lộ cái tên “cò hương” Trình Nguyệt Minh, so sánh với đám đầu gấu béo tốt bên cạnh nhìn thế nào cũng thấy gầy gò đến đáng thương.

“Hừm?” Trình Nguyệt Minh nghiêng đầu vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu, “Sao cậu lại ở đây?”

“Bé ngoan của tôi ơi...” Trong lòng Vương Húc Chi vừa mừng rỡ vừa lo lắng, mừng là vì Trình Nguyệt Minh nói chuyện với cậu rồi!

Lo là vì một mình cậu thì còn đánh được, nhưng kèm theo một người nữa thì không xong rồi, cậu không muốn Trình Nguyệt Minh bị đánh, thế là lách người qua đám đông túm lấy hắn ta bắt đầu chạy như điên. “Mẹ nó cậu đến chẳng đúng lúc tí nào!”

Hai người nhanh như chớp đã chạy mất dạng, một đám dân anh chị ngã bệt xuống đất, tên tóc vàng hai chân run rẩy, mặt mày trắng bệch, “Mẹ kiếp! Thằng chó kia lừa mình, suýt thì đánh cả anh em của người đó rồi...”

47. Chương 46

“Hộc... ai dô mẹ ơi!” Vương Húc Chi chạy mãi bỗng nhiên vấp phải một cục đá, mất thăng bằng ngã lăn vào lùm cỏ ven đường, kéo theo cả Trình Nguyệt Minh.

“Phịch!” Hai người đập thẳng vào nhau, Vương Húc Chi bị đè xuống dưới, cậu rướn cổ nhìn ra phía sau, vui mừng ra mặt, “Hi! Bố đây chạy nhanh thế đó! Cậu nói xem có phải không?”

“...” Trình Nguyệt Minh không đáp, chỉ chống tay cúi đầu nhìn Vương Húc Chi.

Vương Húc Chi chớp mắt, hốt hoảng.

“Này, này, sao cậu không nói gì? Cả ngày hôm nay chẳng thềm để ý đến tôi...”

Trình Nguyệt Minh sắp tới, gần như đụng vào chóp mũi của Vương Húc Chi.

Vương Húc Chi sắp vã cả mồ hôi ra rồi.

“Hãy, cậu có nóng không?”

“Ài...” Trình Nguyệt Minh bắt lực thở dài, lật người nằm sang một bên, “Đúng là đần độn.”

48. Chương 47

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vương Húc Chi ngồi dậy, giơ một tay ra, nhìn Trình Nguyệt Minh bằng ánh mắt sáng rực, “Về sau chúng ta sẽ là anh em từng trải qua sống chết rồi đó.”

Trình Nguyệt Minh nhìn cậu, tâm trạng rất phức tạp, hắn giơ tay siết chặt tay đối phương, nghiêng răng nghiêng lợi, “Anh em!”

“Đi thôi! Bố đây mời con đi ăn kem que!” Vương Húc Chi đứng dậy, sau đó kéo Trình Nguyệt Minh dậy theo, khoác vai bá cổ rất ra dáng anh em thân thiết.

“Cậu mời còn tôi trả tiền?” Trình Nguyệt Minh hỏi.

Vương Húc Chi gật đầu, ra vẻ trẻ nhỏ dễ dạy. “Cậu cũng biết mà, tôi là một... ờm... người có khó khăn về kinh tế.”

“Cắt...” Trình Nguyệt Minh khinh bỉ liếc nhìn cậu ta, đối phương hoàn toàn không cảm thấy, lại còn ồn ào, “Tôi muốn ăn kem Tiểu Thần Đồng cơ, không ăn kem que nữa!”

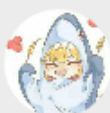

麦芽鱼鱼

Settings

我吗》，很喜欢这本小说。但不知道你在第47章写的'小神童'是什么？想问问你好不好？

14:27

是一种冰欺凌，三块一个

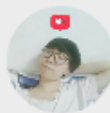

长这个样子

15:24

谢谢

Kem Tiểu Thần Đồng, một loại kem ốc quế 3 tệ 1 cái, ảnh do tác giả cung cấp

“Cậu đừng có được voi đòi tiên! Tôi không có nhiều tiền thế đâu!”

“Tôi mặc kệ! Anh em tốt có phúc cùng hưởng! Có hoạ cùng chịu!”

49. Chương 48

Vương Húc Chi liếm kem que, trong miệng ngọt lịm, cậu ngẩng đầu nhìn trời, ngồi bên cạnh là Trình Nguyệt Minh, cảm thấy hơi kì quái.

Cậu ngồi xong, rút kem que ra khỏi miệng, liếm một cái, rồi lại nhìn Trình Nguyệt Minh, người ta một tay cầm sách ôn bài, dường như không cảm thấy lạnh, há miệng cắn kem que.

Vương Húc Chi kêu “Hửm?” một tiếng.

“Sao thế?” Trình Nguyệt Minh keo kiệt liếc nhìn cậu một cái, sau đó lại chuyển sự chú ý đến cuốn sách.

“Đây không phải cách chính xác để ăn kem que!” Vương Húc Chi trở vào que kem đã bị Trình Nguyệt Minh cắn tan tành, nhìn cực đáng thương.

Trình Nguyệt Minh cắn thêm miếng nữa, hỏi: “Cách chính xác là gì?”

Vương Húc Chi nghiêm túc ra mặt, cậu ngậm lấy que kem, mút từ trên xuống dưới, rồi rút ra ngoài đánh “Pắc!”.

“Đây mới là cách chính xác!”

Trình Nguyệt Minh: “...” Tâm trạng càng thêm phức tạp.

50. Chương 49

Vương Húc Chi và Trình Nguyệt Minh lại làm lành rồi.

Tăng sáng thứ bảy, Vương Húc Chi đã bị bố mình lôi dậy.

Tính khí cáu kỉnh lúc thức giấc cộng thêm sự bất mãn từ trước khiến Vương Húc Chi đập tung chăn, hai

mắt còn chưa mở đã đứng dậy hò hét: “Bố làm gì thế? Sáng sớm mà không cho người ta ngủ à?!”

“Khụ.” Một tiếng ho vang lên.

Vương Húc Chi phát hiện có gì không đúng lắm, cậu mơ màng mở mắt ra, Trình Nguyệt Minh nửa cười nửa không đang đứng đằng sau lưng bố cậu.

Vương Húc Chi cúi đầu nhìn lại mình, toàn thân chẳng có gì trừ một cái quần...

“WTF!!!” Cậu vội vàng chui vào ổ chăn, hơi ngượng ngùng, “Cậu đến nhà tôi làm gì?”

“Dậy đi, tôi đưa cậu vào thị xã chơi, đã bảo chú Vương rồi.” Trình Nguyệt Minh kéo chăn của cậu, cậu lại cuống quýt giữ chặt hơn.

Vương Thế Hồng gật đầu, “Hai đứa nói chuyện đi, bố đi làm đây.”

“Vâng, chú đi ạ.” Trình Nguyệt Minh lễ phép đáp lại.

Chờ Vương Thế Hồng đi rồi, Vương Húc Chi mới trợn trắng mắt nằm trên giường, “Không đi đâu.”

“Không đi thật?” Trình Nguyệt Minh hỏi.

Vương Húc Chi nhắm mắt lại, “Không đi! Ông đây muốn ngủ!”

Trình Nguyệt Minh im lặng một hồi, đột nhiên nói: “Tôi bao.”

“Thế thì được!” Vương Húc Chi mở choàng mắt ra, liền nhìn thấy Trình Nguyệt Minh đang nhoài người trên đầu giường, mặt đối mặt với cậu, cậu sợ tới mức gào lên “Ồi cha mẹ ơi!” lăn xuống bên kia giường.

“Đệt nhà cậu, Trình Nguyệt Minh, cậu là ma à? Doạ chết người đó!”

51. Chương 50

Vương Húc Chi lật tung tủ bới được ra một bộ quần áo chưa mặc, còn có thể coi là dễ nhìn, cậu ngẩng đầu đắc chí nhìn Trình Nguyệt Minh, “Thế nào? Có khuất phục trước tư thế oai hùng của tôi không?”

Trình Nguyệt Minh liếc nhìn mái tóc đỏ tía của cậu, hấn dờ ánh mắt, vô cùng miễn cưỡng mà đáp “ừm”.

“Khị khị.” Vương Húc Chi bá vai Trình Nguyệt Minh, khoá cửa nhà mình lại, “Người anh em, cậu định đưa tôi đi đâu chơi?”

“Công viên giải trí.”

“Công viên giải trí? Được lắm, người anh em!” Vương Húc Chi dựa vào Trình Nguyệt Minh, hào hứng đi. “Công viên giải trí có gì chơi?”

“Đến thì biết.” Khoé môi Trình Nguyệt Minh nhếch lên, đi sóng vai với Vương Húc Chi.

Do trốn đi chơi nên hai người chọn đi xe bus, đương nhiên vẫn do Trình Nguyệt Minh trả tiền.

Vương Húc Chi đập nhẹ vào lồng ngực Trình Nguyệt Minh, cảm động ra mặt: “Người anh em tốt! Khi về chúng ta uống máu ăn thề, kết bái huynh đệ!”

Trình Nguyệt Minh: “...” Đẹp!

52. Chương 51

Hôm nay Vương Húc Chi và Trình Nguyệt Minh đã chơi những gì?

Tàu lượn siêu tốc, tháp thả, vòng quay siêu tốc, vòng quay ngựa gỗ, thuyền hải tặc và cả nhà ma...

Vương Húc Chi, sợ phát khóc...

“Trình Nguyệt Minh cái đồ ngốc nhà cậu! Công viên giải trí chơi chẳng vui tí nào!!!”

Dòng người đi lại tấp nập, Vương Húc Chi ngồi trên băng ghế bên đường, hai mắt đỏ hoe, Trình Nguyệt Minh ngồi bên cạnh muốn cười mà không dám, hấn đưa khăn giấy cho cậu, “Lau đi.”

“Không! Cậu lấy việc công trả thù riêng!” Vương Húc Chi giật mạnh lấy khăn giấy, lau qua mặt, hung hãn nhìn Trình Nguyệt Minh, “Đồ lừa đảo!”

Trình Nguyệt Minh nhún vai, “Ai ngờ cậu lại phản ứng dữ dội vậy chứ? Bình thường cậu đi đường ban đêm kiêu gì đó?”

Vương Húc Chi nuốt một ngụm nước bọt, “Mấy chuyện này tôi căn bản chưa từng nghĩ đến được chưa?!”

“Đi thôi, tôi đưa cậu đi chơi cái cuối cùng.” Trình Nguyệt Minh kéo Vương Húc Chi dậy, chẳng thềm để ý đến tiếng gào thảm thiết của đối phương, nhét thẳng cậu ta vào vòng quay khổng lồ.

53. Chương 52

Vương Húc Chi chưa từng được chơi vòng quay khổng lồ, đến lúc cậu chơi, cứ thế kẹp chặt hai tay, lưng thẳng tắp mà ngồi nghiêm chỉnh ở một đầu.

Nét mặt cậu cứng đờ, miệng nói: “Trình Nguyệt Minh! Uống công tôi coi cậu là anh em! Cậu lại đối xử với tôi như vậy!”

Trình Nguyệt Minh phì cười, khá là bất lực, “Cậu thả lỏng đi, cái này quay rất chậm.”

“Ai bảo tôi không thả lỏng, tôi đã rất thả lỏng rồi!” Vương Húc Chi trợn trừng mắt, vành mắt vẫn còn hoe đỏ.

“Ài... Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ đi.” Trình Nguyệt Minh chỉ ra ngoài.

Lúc này ánh nắng nhuộm màu cam, chiếu lên mặt Trình Nguyệt Minh, vừa dịu dàng vừa mờ ám, đẹp đến nỗi Vương Húc Chi không thể dời mắt đi được.

Cậu chuyển động con người, chậm rãi nhìn ra ngoài.

Chỉ thấy mặt trời đang lặn, dư quang rải rác từ trên cao, cả thành phố nằm dưới chân họ, được ánh nắng dát vàng một màu.

Vương Húc Chi trào lên phía trước, hai mắt cậu sáng lấp lánh, trái tim rung động từ trong sâu thẳm.

54. Chương 53

“Đẹp quá...” Vương Húc Chi ngơ ngẩn nói.

“Tách.” Trình Nguyệt Minh rút điện thoại ra chụp một bức, lặng lẽ nhét lại vào túi.

“Đúng là vậy.”

...

Thời gian quay một vòng nói nhanh không nhanh mà bảo chậm cũng chẳng chậm, hai người bước xuống vòng quay khổng lồ, trời đã tối.

Họ vẫn về bằng xe bus như trước.

Bởi đã là chuyến cuối, nên trong xe không có nhiều người lắm.

Vương Húc Chi và Trình Nguyệt Minh ngồi ở dãy ghế cuối xe, người ngồi trước người ngồi sau.

Có thể là chơi mệt rồi, nên Vương Húc Chi mơ màng ngủ thiếp đi trên con đường nghiêng ngả.

Đến tận mấy trạm cuối cùng, trên xe trừ tài xế ra thì chỉ còn hai bọn họ.

Vương Húc Chi ngửa đầu ngủ say, gáy cậu dựa vào lưng ghế, lắc lư theo chiếc xe bus.

Trình Nguyệt Minh liếm môi, hẩn cúi đầu nhìn ngắm gương mặt đó, chớp chớp mắt.

Lúc này chiếc xe đi vào một đường hầm xuyên núi, trong xe chớp mắt trở nên tối om.

Vương Húc Chi đang chìm trong mơ cảm thấy trán mình dường như đụng phải một thứ gì đó rất mềm.

Môi cũng vậy...

55. Chương 54

Lần tiếp theo gặp nhau là sáng thứ hai.

Sự thay đổi của đối phương thực sự quá rõ ràng, ì trệ như Vương Húc Chi cũng không thể không phát hiện ra có gì không đúng lắm.

Hết tiết, Vương Húc Chi ngoảnh đầu lại vỗ bàn, “Anh hai à... đừng nhìn chăm chăm tôi nữa... không thoải mái.”

Trình Nguyệt Minh nhướn một bên lông mày, cả khuôn mặt bừng đỏ, “Đâu có đâu.”

Vương Húc Chi ngoáy tai, lau sạch tay rồi mới nắm chặt tay Trình Nguyệt Minh, “Cậu xem tôi này, vừa nghèo vừa ngu, không có gì cho cậu đâu!”

“Thế nhưng...” Trình Nguyệt Minh chưa nói dứt câu, Vương Húc Chi đã làm mặt chính trực dạt dào mà nói: “Dù cho cậu có ngất tôi nữa, thì tiền đi đường hôm qua, cả tiền ăn uống gì đó, tôi cũng chẳng có lấy một cắc...”

Trình Nguyệt Minh: “...” Hắc sững lại một lúc, đến lúc sắp vào tiết, mới dùng tay chọc cậu, nói: “Vậy cậu định trả tiền thế nào? Bồi thường bằng sức lao động à?”

Vương Húc Chi hựt hơi, lầu bầu một câu, “Không phải cậu nói cậu bao sao...” Sau đó lại khoát tay, “Được rồi được rồi! Đại trượng phu không bao giờ thêm lợi dụng người khác, tôi đảm nhiệm sức lao động của cậu suốt một tuần để bồi thường được chưa!”

56. Chương 55

Vào giờ, giáo viên đứng trên bục giảng giải kiến thức, lọt vào tai Vương Húc Chi lại biến thành hát ru.

Vương Húc Chi mơ thấy mình biến thành máy khoan dầu, nào bị người ta kéo từng chút từng chút vào giấc ngủ.

Mọi thứ xung quanh trở nên méo mó và mơ mộng.

...

“Phịch!” Vương Húc Chi choàng tỉnh.

“Trình Nguyệt Minh!!” Lý Kỳ Vũ một tay đặt trên bàn, hỏn hển nhìn Trình Nguyệt Minh đang bình tĩnh thu dọn sách vở.

Không biết đã trải qua chuyện gì, khuôn mặt của Lý Kỳ Vũ chỗ xanh chỗ tím, rất chi là thảm hại.

Vương Húc Chi thấy người anh em của mình sắp bị bắt nạt, cậu đứng dậy đẩy Lý Kỳ Vũ ra, “Làm gì đấy? Muốn bắt nạt cậu ấy, thì phải hỏi bố mày có đồng ý không đã!”

Lý Kỳ Vũ chỉ cậu, “Được, mày quả nhiên chơi chung với nó rồi!”

“Thì đã sao?! Tao thích chơi chung với cậu ấy đấy, không phục thì đánh nhau!” Vương Húc Chi cứ như một con gà trống kiêu ngạo, ưỡn ngực đẩy Lý Kỳ Vũ, hoàn toàn chẳng còn tí cảm tình gì dành cho gã ta mấy ngày trước nữa.

“Không. Tao không định đánh nhau với mày, tao chỉ muốn hỏi, bạn Trình Nguyệt Minh... còn thiếu đàn em không?” Lý Kỳ Vũ quần bách đến mức đỏ bừng mặt, cặp mắt lại kiên định nhìn về phía đối phương.

“Hả???” Mắt Vương Húc Chi sắp rớt ra khỏi tròng luôn.

57. Chương 56

“Lý Kỳ Vũ, mày thế là có ý gì?” Ánh mắt của Vương Húc Chi không ngừng di chuyển tới lui giữa hai người.

Có điều mờ ám!

Lý Kỳ Vũ trở vào vết bầm trên mặt mình mà nói: “Vết thương trên mặt tao là do bị đám người đó đánh.”

“Hả, thế là sao?” Vương Húc Chi nhớ lại, trong lòng thầm nghĩ: Đáng đời! Lêu lêu lêu!

“Họ nói cho tao biết, Trình Nguyệt Minh là một người không thể động vào được, bởi vậy nhất định cậu ta rất mạnh.” Lý Kỳ Vũ hai mắt sáng lấp lánh nhìn Trình Nguyệt Minh, nói tiếp: “Hãy để tôi trở thành đàn em của cậu đi!”

“Không cần.” Trình Nguyệt Minh nhìn Vương Húc Chi hỏi: “Dọn đồ xong chưa?”

“Hả? Xong ngay đây.” Vương Húc Chi bị hai chữ “rất mạnh” đó đập cho ngu người, tùy tiện nhét vài quyển sách vào cặp, cặp mông chạy theo Trình Nguyệt Minh.

58. Chương 57

Suốt dọc đường Trình Nguyệt Minh phải chịu đựng ánh nhìn thẳng mạnh mẽ của Vương Húc Chi, sức mạnh đó như muốn đục thủng hần mới thôi.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt ơi...” Vương Húc Chi đột nhiên gọi.

“Không được gọi tôi là Tiểu Nguyệt Nguyệt.” Trình Nguyệt Minh liếc nhìn cậu, ra hiệu nói tiếp đi.

Vương Húc Chi thoát cái chạy lên trước mặt Trình Nguyệt Minh, chặn đường hắn, cậu túm lấy cổ áo mình mà vò, ho khan một tiếng, “Tiểu Nguyệt Nguyệt à, tôi cảm thấy tôi... càng ngày càng thích cậu hơn rồi...”

Trái tim của Trình Nguyệt Minh đánh “thịch” một tiếng, hắn nắm tay lại đặt trước miệng, che khuất khoé môi không kìm được mà nhếch lên, “Nghĩa là sao?”

“Còn nghĩa gì nữa? Tôi phát hiện ra cậu rất là trâu bò nha! Cho nên càng thích cậu hơn! Hay là cậu để vị trí đàn em của cậu lại cho tôi đi...” Vương Húc Chi tự huyền thuyên.

Nụ cười của Trình Nguyệt Minh dần dần biến mất, hắn giơ chân đạp, “Cút!”

59. Chương 58

Bị đánh đã lâu, thân thể của Vương Húc Chi đã quen rồi, cậu bất giác né người tránh, hoàn toàn không phải suy nghĩ gì, tựa như đang tìm chủ đề nói chuyện, chẳng hiểu sao lại buột miệng hỏi cái câu mà mình đã chôn sâu trong lòng, “Này, cái cuốn sách đó là sao hả?”

“Sách gì cơ?” Trình Nguyệt Minh hỏi.

Vương Húc Chi lăm la lăm lét nhìn xung quanh, chẳng có ai cả.

Cậu nắm chặt hai tay, đập vào nhau như hai cái mỏ gà.

“Moaz moaz moaz~” Vương Húc Chi chu môi, mặt đầy quyến rũ.

Trình Nguyệt Minh lập tức vỡ lẽ, cả khuôn mặt bừng đỏ, “Không, đây không phải tôi viết đâu, tôi chỉ tịch thu của người khác thôi.”

“Ồ~ Thế nhưng trong đó còn mấy cái bình luận, tôi còn nhớ rất rõ, nét chữ đó giống y hệt cậu viết á~” Vương Húc Chi quái gở nói, tim đập thình thịch như trống nổi, ánh mắt vẫn luôn đậu trên môi Trình Nguyệt Minh.

Sau đó, cặp môi ấy, bay tới...

60. Chương 59

“Pặc!” Vương Húc Chi bị Trình Nguyệt Minh giữ chặt đầu, miệng chạm miệng, mắt to trừng mắt nhỏ.

Dây thần kinh trong não Vương Húc Chi, đứt cái phụt.

Ủ... rõ là quái lạ, không phản cảm, hơi vui mừng, hơi sượng???

Trình Nguyệt Minh buông Vương Húc Chi ra, nhìn cái người bị hôn đến ngu cả người kia, hần hơi lúng túng, “Xin lỗi.”

“Không, không sao.” Vương Húc Chi lơ mơ lắc đầu, lơ mơ khoát tay, “Thì ra cậu thích tớ thật...”

“Ủ.” Trình Nguyệt Minh ngoảnh đầu, Vương Húc Chi không nhìn rõ nét mặt của hắn ta.

“Ái chà WTH...” Vương Húc Chi nhớ lại, cậu bùm mặt Trình Nguyệt Minh, nói: “Tiểu Nguyệt Nguyệt.”

“Hửm?” Trình Nguyệt Minh cúi đầu nhìn cậu.

“Pặc.” Vương Húc Chi chủ động thơm hắn một cái, ra vẻ tôi hiểu mà, “Em thích tiền, anh có tiền... sau đó, yêu cây yêu cả cành anh có hiểu không?”

61. Chương 60

“Cảm ơn em.” Trình Nguyệt Minh ôm Vương Húc Chi thật chặt, hung hãn hôn mạnh lên cổ cậu, cái áo đó thơm mùi bột giặt ấm áp.

Wương Húc Chi vỗ lưng Trình Nguyệt Minh, bởi bị hôn đến mức ngửa ngửa nên cậu hơi rụt lại, cười ngớ ngẩn, “Vậy nên anh bằng lòng để em làm đàn em của anh rồi hả?”

“Không được.”

“Oà...” Vương Húc Chi đẩy Trình Nguyệt Minh ra, cậu chắn tay trước lồng ngực mình, đầu lòng ra mặt, “Gió lạnh thổi đầy qua mặt em, sự phản bội làm tổn thương trái tim em, lời anh nói như lưỡi băng xuyên thủng trái tim em, bố thật sự rất đau lòng~”

Về mặt của Trình Nguyệt Minh như thể nhìn người tâm thần, “Hôm qua em tắm chưa?”

“Hà? Tắm rồi á.” Vương Húc Chi vội vàng ngửi quần áo mình, thơm mà, không hôi.

“Vậy chắc là nước tắm hôm qua làm não chap mạch rồi, ngốc nghếch.” Trình Nguyệt Minh gạt đầu, ra chiều như vừa phá được án.

Wương Húc Chi mặt cười lòng không cười, bước lên định đập hấn ta.

Hai người đùa giỡn ngay trên đường.

Đằng sau bỗng nhiên có hai luồng ánh sáng rọi tới, trên đường đột nhiên có một chiếc xe xuất hiện, nụ cười dịu dàng của Trình Nguyệt Minh chậm rãi biến mất, hắn nhìn người đàn ông đang dần lại gần đó, đẩy Vương Húc Chi ra đằng sau mình, ánh mắt tựa như băng đá không thể tan chảy, mang theo khí lạnh, “Bố.”

62. Chương 61

“Không giới thiệu à?” Trình Vũ châm thuốc, hít một hơi, hắt cằm trở Vương Húc Chi.

Wương Húc Chi chớp mắt, lộ ra cái đầu từ đằng sau Trình Nguyệt Minh, “Chú Trình, là cháu đây, chúng ta gặp nhau rồi, cháu là Vương Húc Chi ạ.”

Trình Vũ chớp mắt, không đáp.

Trình Nguyệt Minh đưa tay ra sau lưng, nắm tay Vương Húc Chi, “Tôi rất thích cậu ấy, tôi muốn được ở bên cậu ấy mãi mãi.”

Wương Húc Chi cảm thấy có một dòng điện theo tay của hai người chạy vào đáy lòng cậu, cậu nắm chặt tay đối phương, bước lên đứng cạnh Trình Nguyệt Minh.

“Thích? Trình Nguyệt Minh, mày đã lớp 11 rồi, thêm một năm nữa là phải thi đại học rồi, mày xem bây giờ mày đang làm gì?! Còn muốn học đại học không hả?” Trình Vũ quăng thuốc xuống đất, dùng giày dậm lửa.

“Thi đại học? Vậy có phải tôi chỉ cần thi đại học, còn lại ông không quản lý nữa?” Ánh mắt Trình Nguyệt Minh phản chiếu ánh trăng, sáng long lanh.

“Có thể nói vậy, mày muốn thế nào, thì làm thế ấy.” Trình Vũ nói xong câu này, mỉm cười, “Đương nhiên, chúng mày phải học được cùng một trường *cấp cao*.”

985: Chỉ những trường đại học thuộc Nghị định 985 của Trung Quốc, bao gồm Đại học Thanh Hoa, Đại học

Bắc Kinh, Đại học Chiết Giang, Đại học Hạ Môn, Đại học Trung Nam, Đại học Trung Sơn, Đại học Vũ Hán, Đại học Kỹ thuật điện tử, Đại học Phúc Đán, Đại học Khoa học kỹ thuật Hoa Trung, Đại học Nam Kinh, Đại học Đông Nam, Đại học Tứ Xuyên, Đại học Đồng Tế, Đại học Nam Khai, Đại học Sơn Đông, Đại học Nhân dân Trung Hoa, Đại học Giao thông Thượng Hải, Đại học Công nghệ Hoa Nam, Đại học Cát Lâm, Đại học Sư phạm Hoa Đông, Đại học Hồ Nam, Đại học Trùng Khánh, Đại học Giao thông Tây An, Đại học Công nghiệp Cấp Nhĩ Tân, Đại học Khoa học kỹ thuật Trung Quốc, Đại học Đại dương Trung Quốc, v.v

63. Chương 62

Trình Nguyệt Minh đáp một tiếng, dắt Vương Húc Chi bỏ đi.

Wương Húc Chi để mặc cho hắn kéo đi, tay chân lạnh ngắt, cậu chợt thấy hơi ghét bỏ bản thân.

“Tiểu Nguyệt Nguyệt, trường đại học cấp cao... mà chú Trình vừa nói, anh cảm thấy em có thể thi đỗ được sao?” Vương Húc Chi chợt lên tiếng.

Trình Nguyệt Minh mím chặt môi, trầm mặc hồi lâu, “Anh dạy em.”

“Hả... không ngờ, tình yêu của chúng ta vừa bắt đầu, đã phải chết yếu.” Vương Húc Chi tuyệt vọng ra mặt.

Nét mặt của Trình Nguyệt Minh còn tuyệt vọng hơn, “Là “chết yếu” chứ anh hai!! Hầy... hôm nay anh tới ngủ ở nhà em.”

“Hả? Thế có phải không được hay cho lắm không, dù sao thì chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu...” Vương Húc Chi ngượng ngùng nhìn Trình Nguyệt Minh, còn ồm ồm, “Quý sử~”

“...” Trình Nguyệt Minh trừng mắt nhìn cậu ta, “Ôn bài! Ba tháng nữa là thi cuối kì rồi, mục tiêu của em là top 20 trong lớp.”

“Hả???” Vương Húc Chi gào lên thảm thiết, “Anh cũng biết em mà, lớp ta có 69 người, em xếp thứ 70 á!!!”

“Có muốn ở bên anh không?” Trình Nguyệt Minh xách cổ áo cậu mà dọa dẫm.

Wương Húc Chi sợ hãi gật đầu, “Có...”

“Vậy có học không?”

“... Nếu em thi được, có thể yêu cầu anh một chuyện không?”

“Anh không nhận em làm đàn em đâu.”

“Độc ác! Tàn nhẫn! Lạnh lùng!”

Chụt~

“Được thôi, ai bảo em thích anh chứ.”

64. Chương 63

Vương Thế Hồng cực kì vui vẻ đối với sự xuất hiện của Trình Nguyệt Minh và mục đích kèm cặp con trai mình, ánh mắt nhìn Vương Húc Chi cũng tràn đầy tình yêu thương và sự yên tâm.

“Tuổi trẻ đúng là tốt đẹp, hai đứa vào phòng học đi, Nguyệt Minh hôm nay ngủ ở phòng chú nhé, chú làm ca đêm, tối nay không về.” Vương Thế Hồng vò tóc Trình Nguyệt Minh, ông còn định vỗ vai Vương Húc Chi, nhưng lại bị cậu tránh né.

Trình Nguyệt Minh lắc đầu, “Không sao ạ, cháu ngủ cùng bạn Húc Chi là được rồi.”

“Vậy... cũng được.” Vương Thế Hồng nhìn đồng hồ, vội vàng vớ lấy áo khoác, “Bố muộn giờ rồi, cơm tối bố để trong bếp ấy, chắc là nguội ngắt rồi, hai đứa tự hâm nóng nhé, bố đi đây.”

“Cạch!” Cửa bị đóng lại.

Vương Húc Chi và Trình Nguyệt Minh ngồi trong căn phòng trống trải, đưa mắt nhìn nhau, cậu vắt chéo hai tay che ngực, “Còn bảo anh chỉ là đơn thuần muốn dạy kèm em, rõ ràng là muốn chịch em mà!”

Trình Nguyệt Minh: “Em... có đói không?”

65. Chương 64

“Anh nói vậy, em cũng thấy hơi đói thật.” Vương Húc Chi gật đầu, đi vào bếp, Trình Nguyệt Minh cũng vào theo.

Cái căn bếp này, cứ như vừa trải qua một cuộc đại chiến.

“Em có thể sống đến giờ đúng là vất vả.” Trình Nguyệt Minh hơi đau lòng nhìn Vương Húc Chi.

Vương Húc Chi xua tay, thở dài, “Em đáng lẽ không nên tin tưởng bố làm cơm.”

Nói xong, cậu rút từ trong góc ra một cái tạp dề Barbie màu hồng, thành thạo thu dọn đồ đạc, “Anh đợi chút, nửa tiếng nữa là có cơm cho anh ăn, à phải rồi anh muốn ăn gì?”

Trình Nguyệt Minh dựa vào cửa, nhìn Vương Húc Chi đang bận bịu, nói: “Thật!”

“Không có.”

“... Vậy, cà chua xào trứng?”

Vương Húc Chi nhìn xung quanh, đáp: “Cũng không có nốt.”

“Vậy còn cái gì nữa?”

“Cải chíp.”

“... Thôi, anh đi mua thức ăn.”

66. Chương 65

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Trình Nguyệt Minh chưa từng thấy ai như Vương Húc Chi, vừa nghèo vừa hám tiền.

Bất lực hoà với chút đau lòng.

Thế là, sau khi Vương Húc Chi mở cửa ra, liền nhìn thấy Trình Nguyệt Minh vã mồ hôi đẩy một con xe đẩy hàng, bên trong chứa đầy nguyên liệu nấu ăn.

Xe đẩy hàng, chính là cái cục nhỏ xinh này

“WTF, anh định cho voi ăn à...” Vương Húc Chi vội vàng nhận lấy cái xe, nặng kinh khủng.

“Đâu phải cho em ăn hết trong một lần, anh thấy nhà em không có tủ lạnh, cho nên toàn mua đồ có thể để được lâu.” Trình Nguyệt Minh lau mồ hôi trên mặt, cười nói.

Vương Húc Chi cất đồ xong, ôm chầm lấy Trình Nguyệt Minh, “Tiểu Nguyệt Nguyệt, anh tốt quá~ Lại đây thơm thơm nào~”

Cậu vốn chỉ nói đùa thôi, thế là cực kì khoa trương mà chu mỏ, nhìn xấu hoắc.

Ai dè Trình Nguyệt Minh lại không ghét bỏ, cúi đầu hôn luôn.

Vương Húc Chi ngớ người.

“Xấu hổ à?”

“Không á~ Nóng quá.”

67. Chương 66

Mặc dù nói Vương Húc Chi là một tên đội sổ, nhưng không đến mức chẳng biết gì cả, dưới sự kèm cặp cao độ và cổ vũ bằng việc thơm thơm của Trình Nguyệt Minh, vừa đau trứng vừa hạnh phúc, cuối cùng cậu đạt được thành tích rất cao, đáp ứng yêu cầu.

Nhưng cuộc chiến cuối cùng vẫn là thi vào đại học.

Ngày thường nom Vương Húc Chi có vẻ rất phôi bò vô tâm, nhưng đến đúng lúc, cậu dường như hoàn toàn thay đổi.

Đến cả Trình Nguyệt Minh cũng cảm nhận được sự xa cách sâu sắc của cậu, rõ ràng là mình để cậu học

bài, nhưng rốt cuộc vẫn rất để ý đến sự thay đổi trong thái độ của đối phương.

Hết tiết, Trình Nguyệt Minh thấy Vương Húc Chi hăng còn đang ghi chép, liền đứng dậy đi tới cạnh cậu, “Muốn ăn gì không? Anh đi mua cho em.”

Wương Húc Chi lắc đầu, còn chẳng buồn nhìn hấn, cậu chau mày nhìn chăm chăm vào bài đại số cuối cùng, trên tờ nháp bên cạnh dày đặc vết bút.

“Bài này anh dạy cho.” Trình Nguyệt Minh lại nói.

“Không cần đâu, anh tự học đi, chỉ còn 125 ngày nữa là thi rồi.” Vương Húc Chi lại từ chối.

Mũi Trình Nguyệt Minh cay cay, hấn chẳng nói gì nữa.

68. Chương 67

Cách kì thi đại học chỉ còn đúng một tháng trời, lần này Vương Húc Chi học hành bằng toàn bộ sức mạnh bình sinh, vền vẹn trong vài tuần mà áp lực quá độ khiến cho tóc cậu cũng bắt đầu rụng.

Cả người đều trở nên tiêu tụy kinh khủng, trong mắt cậu dường như chỉ còn lại học hành.

Tan học về nhà, Vương Húc Chi vừa bật đèn pin, vừa đọc sách.

Cậu bất cẩn đâm phải người đằng trước, buông một câu “Xin lỗi” rồi lại đi tiếp.

“Wương Húc Chi!!”

Wương Húc Chi sững người, rời mắt khỏi quyển sách, nhìn về phía Trình Nguyệt Minh vành mắt đỏ hoe, uất ức ra mặt, “Sao anh lại ở đây?”

“Mẹ nó em học phát điên rồi à?!” Trình Nguyệt Minh gào lên.

Wương Húc Chi nheo mắt, không nói gì.

Trình Nguyệt Minh tiến lên trước, bụm mặt cậu hỏi: “Em xem em thành ra thế nào rồi? Em định học đến chết luôn thật à?”

“Phải... Em định học đến chết đây!!” Như có sợi dây trong lòng Vương Húc Chi đứt phụt, mắt cậu đỏ rực, nước mắt dâng lên lại buống bình không chịu rơi xuống, “Mẹ nó em không phải là vì muốn sau này được ở bên anh sao!! Em biết rõ chênh lệch giữa anh và em, vậy nên em chỉ có thể thế này thôi!”

Wương Húc Chi nheo mắt, ôm chặt lấy Trình Nguyệt Minh, chôn mặt vào lồng ngực hắn, nheo mắt nói, “Ai bảo ông đây thích anh đến vậy...”

69. Chương 68

Tối hôm đó, trái tim hai người lại xích lại gần nhau hơn...

...

Thời gian trôi qua nhanh như chớp, đáng vẻ học tập hăng hái trường kì của Vương Húc Chi đã kéo theo bầu không khí học hành của cả lớp, toàn bộ mọi người đều sẵn sàng chuẩn bị cho bước ngoặt cuối cùng trong đời người.

Ngày cuối cùng trước kì thi, Vương Húc Chi không chịu gặp ai cả, cậu xin nghỉ học, trốn trong phòng cả ngày.

Mọi người đều không hỏi nhiều, thậm chí chắc là áp lực quá lớn, nguyên do trong đó chỉ có mình Trình Nguyệt Minh biết được.

Ngày hôm sau bắt đầu thi, Vương Húc Chi vẫn chẳng thèm để ý đến ai, Trình Nguyệt Minh đứng ngắm cậu từ xa, không dám nói gì.

Ba ngày thi trôi qua vừa nhanh chóng vừa chậm rãi, Trình Nguyệt Minh núp ở cổng nhà Vương Húc Chi, chờ cậu về.

Đợi đến tận nửa đêm mới nhìn thấy một người say quá cần câu lão đảo bước tới, là Vương Húc Chi.

Trình Nguyệt Minh vội vàng chạy tới đỡ cậu, “Không phải em bảo bia uống không ngon sao? Sao lại uống nữa?”

“Ồ? Tiểu Nguyệt Nguyệt~ Em vui lắm, nên liền đi uống rượu, dù sao thì em cũng trưởng thành rồi!” Vương Húc Chi nheo mắt Trình Nguyệt Minh, chu mỏ hôn một cái.

“Vậy sao em không mang anh theo? Chúng ta cùng đi ăn mừng?” Trình Nguyệt Minh hỏi tiếp.

Vương Húc Chi sững lại vài giây, mặt vẫn còn ửng đỏ vì say rượu, nét mặt nghiêm nghị, dường như đang suy nghĩ về vấn đề này một cách rất nghiêm túc, sau đó cậu mới chậm rãi đáp: “Bia uống không ngon, anh không được uống.”

70. Chương 69: Ngoại Truyện 1

Vương Húc Chi đợi hết non nửa kì nghỉ hè, cuối cùng cũng đợi được bảng điểm, thêm gần nửa kì nghỉ hè mới được thông báo nhập học. Cậu lẩn một vòng trên giường, trong đầu toàn là gương mặt của Trình Nguyệt Minh.

Cậu phải kể chuyện này cho Trình Nguyệt Minh!

Cậu chạy như điên đến nhà Trình Nguyệt Minh, người đó đã đứng ở cửa chờ cậu từ lâu rồi, Vương Húc Chi đang chạy đột nhiên chạy chậm lại, sau khi để đối phương nhìn thấy mình, thì lại ngoảnh đầu chạy đi.

Trái tim Trình Nguyệt Minh thích một cái, phản ứng này sợ là thi trượt rồi? Lòng hẩn thẩn hoảng hốt, chẳng nghĩ nhiều liền chạy đuổi theo, “Vương Húc Chi, em chạy cái gì, đứng lại!!”

Vương Húc Chi chạy thẳng đến con đê trong xóm, Trình Nguyệt Minh sợ tái mặt, tiếng hét gần như lạc cả giọng, “Em làm gì thế?! Thi trượt thì thi lại năm sau, em đừng nghĩ quẩn!!”

Vương Húc Chi ngoắc ngón trỏ với Trình Nguyệt Minh, hẩn nghi hoặc ra mặt chạy tới, “Anh xem đây là gì nào?” Cậu lôi thông báo nhập học ra, cười đắc ý ra mặt.

Trình Nguyệt Minh không buồn nhìn thông báo nhập học, mà ôm chặt lấy Vương Húc Chi, “Cảm ơn em.”

“Cảm ơn em làm gì, nếu không nhờ có anh, chắc em chẳng thi nổi lên đại học đâu.” Vương Húc Chi vỗ lưng hẩn an ủi, chỉ có điều trong lòng rất chua xót, không tìm được rõ vài giọt nước mắt.

Vương Húc Chi cho rằng đây là nước mắt hạnh phúc.

“Em khóc à?” Trình Nguyệt Minh hỏi.

“Đâu có.”

“Em khóc mà!”

“Đâu có!!”

“Em xem trên mặt em còn đọng nước kìa!”

Cậu lau mặt, từ bỏ nguy biến, “Sao nào? Không cho người ta khóc à?”

Hắn hôn cậu, “Vậy anh thơm thơm em, an ủi em nhe?”

“Hay là làm gì đó khác? Chúng ta đã trưởng thành cả rồi!” Vương Húc Chi xoa gương mặt đỏ bừng, nháy mắt đầy gian tà.

“Em là lưu manh à??”

71. Chương 70: Ngoại Truyện 2

Sau khi đỗ đại học, Trình Nguyệt Minh và Vương Húc Chi quyết định chuyển ra ngoài sống.

Mọi đồ đạc đều do hai người chọn, tiền đương nhiên là do Trình Nguyệt Minh trả.

Hắn vốn tự kiếm tiền, nhưng bố hắn lại kiên quyết chuyển cho họ một số tiền lớn, bảo là đầu tư, Trình Nguyệt Minh cũng không từ chối, Vương Húc Chi biết, đây là cách làm hoà khác người giữa hai bố con họ.

Lại nhìn hai nghìn mớng dính của bản thân, cậu quyết định tiếp tục du canh cây to này.

Dọn phòng mất hai tháng trời, vào tháng cuối cùng trong kì nghỉ hè, hai người cuối cùng cũng chuyển hết đồ đạc vào.

Họ mua nhà ở gần trường học, quanh đó toàn là chợ đêm, xa hơn nữa là siêu thị và cửa hàng tổng hợp lớn, rất tiện lợi.

Tối đến, Vương Húc Chi ôm cái chăn được phơi nắng cả ngày, hít sâu một hơi, “A... Đây là mùi của nắng~”

“Em thích à? Đây là mùi toát ra từ xác của vi khuẩn bị phơi nắng chết trong chăn đó.” Trình Nguyệt Minh đóng laptop lại, cởi quần áo chui vào chăn, vòng tay quanh eo Vương Húc Chi.

Vương Húc Chi: “???”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/neu-toi-doi-so-cau-se-yeu-toi-sao>